

nevazen

ÖZEL NEVA OKULLARI BÜLTENİDİR OCAK 2016

Değerlerin İzinde Yaşamak...

Satır Arası
Değerlere Dair
Metin Karabaşoğlu ile Söyleşi
Filistin'de Yaşamak
Çanakkale'nin İçinde
Sözün Kıyısında

nevazen

ÖZEL NEVA
OKULLARI
BÜLTENİDİR.
OCAK - 2016

EDİTÖRÜN KALEMİNDEN

Nevazen 4. sayısı ile huzurlarınızda...

İlk sayımıza ismiyle müsemma olanlardan olmak duasıyla başlayıp "Nevazen" namıyla, "gönüllere nağme vuralım" diye çıktığımız bu yolda şimdiye kadar nice güzel eyleme biçiminden dem vurduk. "Okumak" olsun dedik ikinci sayımızın konusu zira okumak zirvesiydi zamanın ve dahi en güzel eylemiydi adı insan olanın... Üçüncü sayının vakti eriştiğinde "yazmak" düştü kalemimizin ucuna gönlümüze düşen, kelimelerde hayat bulsun diye...

Ve nihayet dördüncü sayı, öncekilere de atıfta bulunan ama yepyeni bir hayatiyete işaret eden sancılı vakitlerin bereketi olarak doğdu da "yaşamak" olsun dedik adına... Güzeller Güzeli'nin ve O'nun halifelerinin ekseninde söylensin söylenenler; Onların rengi, kokusu, iklimi sarsın; çepeçevre kuşatsın bizi, güzel değerlerin içinde yaşansın ne yaşanacaksa...

Değerlerin içinde Hz. Ebubekir'de sadakati, Hz. Ömer'de adaleti, Hz. Osman'da edebi, Hz. Ali'de ilim yolculuğunu öğrencilerimizle anlamaya ve anlatmaya gayret ederken değerli bir kalem Metin Karabaşoğlu el uzattı öteden suallerimiz en güzel cevaplara kavuştu, güzel bir söyleşiyle bereketlendirdi dergimizi. Her daim sohbetleriyle vaktimizi ve gönlümüzü bereketlendirdiği gibi...

Nevazen'in sayfaları arasında gezinirken "şehirleri süsleyen yolcu" olmaksa niyetiniz ağır olsun adımlarınız zira zordur dünyanın kalbinde çocuk olmak hele ki Filistin'de yaşamak... Çanakkale içine işlerken insanın, boğazda düğüm, gözde yaş demekse şüheda... Vatani uğruna can verenlere seslenir genç kalemler, yıllar öncesine ulaşır mı şimdiden yazılan mektuplar? Ve bazen sonbahar, son bahardır modern zamanların içinde her türlü sosyal ağlarla kuşatılmış, bihaber yaşarken yaklaşmakta olandan... Sözün nihayetinde olmak cesaretini kuşanıp buyurun dostlar sofrasına...

ÖZEL NEVA OKULLARI
BÜLTENİDİR.
OCAK - 2016

YAZIŞMA ADRESİ

Telefon : 0 (264) 300 1001 (3 Hat)
Faks : 0 (264) 300 1004
E-posta : ozelneva@hotmail.com
Adres : Bahçelievler Mah. 738. Sk. No: 5/B
Serdivan / SAKARYA

www.ozelneva.k12.tr

YAYIN KURULU

Türkan KARAMAN (Türkçe Öğr.)
Vildan ÖNAL (Türkçe Öğr.)
Hüseyin KILIÇASLAN (Beden Eğitimi Öğr.)
Mustafa YÜCE (Türkçe Öğr.)
Funda YETİŞİRCAN (Türkçe Öğr.)
Recep ATASOY (Türkçe Öğr.)
Celal YILMAZER (Türkçe Öğr.)
İrza Zeynep ŞEN (8/A)
Nihan SAĞLAM (7/E)
Çağan TAŞ (7/C)

DENETLEME VE İNCELEME KURULU

Ali ÇELİK (Okul Müdürü)
Hüseyin KILIÇASLAN (Beden Eğitimi Öğr.)
Vildan ÖNAL (Türkçe Öğr.)
Türkan KARAMAN (Türkçe Öğr.)

EDİTÖRLER

Vildan ÖNAL (Türkçe Öğr.)
Türkan KARAMAN (Türkçe Öğr.)
Hüseyin KILIÇASLAN (Beden Eğitimi Öğr.)

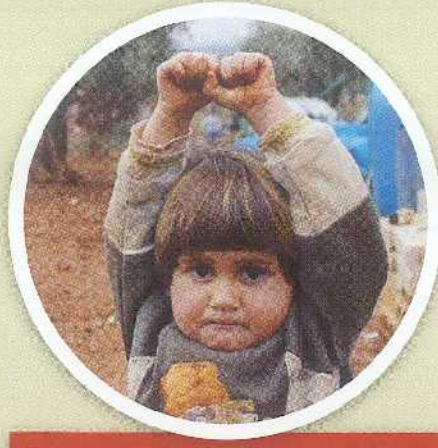
TASARIM VE BASKI

BURAK OFSET
Tel: (0264) 274 69 24
www.burakofset.com

**Değerlerin İzinde
Söyleşi**

Sayfa: 10-12

**Dünyanın Kalbinde
Çocuk Olmak**

Sayfa: 14-17

**Çanakkale'nin
İçinde**

Sayfa: 28-31

İÇİNDEKİLER

Satır Arası	4-5
Değerlere Dair	6-7
Değerlerin İzinde	8-9
Yitik Hikmet	13
Kitapların İzinde	18-19
Şehirlerin İzinde	20-23
Dostlar Sofrası	24-25
Göze Takılanlar	26-27
Modern Zamanların İçinde	32-33
Olmak Cesareti	34-37
Başlarken	38
Sözün Kıyısında	39

İKİ KİŞİLİK YALNIZLIK

Yağmur hızlandıkça o yavaşlıyordu. Adımlarını daha da yavaşlattı. Hissetmek istiyordu sanki; adımlarını, yağmuru... Islanmak ve soğuğu hissetmek istiyordu.

Dalgaların şiddeti de yağmur gibi hızlanmıştı. Yolunu kaybetmiş bir martı acı sesiyle bağırarak üstünden uçtu, geçti. Örgülü saçlarını sağ omzuna attı. Düşmek üzere olan koyu yeşil beresini düzeltti. Sahil kenarındaki banklara oturmak istedi önce, ama ıslanan banklara oturamayacaktı. Denizin karşısında oturabileceği bir yer ararken küçük bir kız çocuğu gördü.

Kimsenin olmadığı bu yerde yağmurun altında bir bankta oturuyordu küçük kız. Yanına gitmek istedi, utandı. Toparladı kendini sonra. Farkına varmadan hızlandı kızın yanına giderken. Islanmak istediği için kapattığı şemsiyesini açtı. Kızın üzerine doğrulttu. Küçük kız alt dudağı titreyerek kafasını kaldırdı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Kendisini gördü küçük kızda. Yıllar önce terkedilmiş bir kız çocuğu olan kendisini gördü.

Kumral saçları büyük bir titizlikle örülmüştü ve sağ omzundan aşağı sarkıyordu. Koyu kahverengi gözleri şimdi ki gibi titriyordu. Belki korkudan, belki yalnızlıktan, belki de yalnızlıktan korktuğundan... İstemsizce ağlamaya başladı. Önce sessiz gözyaşları, ardından büyük ve acı çığlıklar, hıçkırıklar. Küçük kız da tıpkı kendisi gibi ağlıyordu. Bağıra bağıra. Dayanamadı, küçük kızı kollarının arasına aldı. Birlikte ağladılar. Bu dünya onu yalnız bırakmıştı. Ama o küçük kızı yalnız bırakmayacaktı.

Bu kötü dünya şimdi ikisine de bir iyilik yapmıştı aslında. Büyük bir iyilik. Yalnızlıktan korkan bu iki kızı birbirine bağlamıştı. Sonsuza dek...

Beyza ÇEBİTÜRK 8/B

ÖZLENMEYİ ÖZLEDİM

Bulut yağmuru özler mi her sonbahar, kış yazı özlediği için midir ilkbahar? Gece özler mi sabahı, seni özlediğim kadar...

Hata yapmayı özler insan, o kadar hata yapıp da hatasız olmayı, çocuk olmayı, ne kadar büyüse de hep çocuk kalmayı... Hayat yıpratır insanı. Yıpranmamayı özler insan belki de yıpratılmamayı, ne kadar yıpransa da ayakta durmayı... Bazen de acıyı özler insan, acıyla dost olmayı... Acı bırakmaz insanı, ne kadar canını yaksa da bırakmaz. Bırakılmamayı özler insan, bazen öyle pişman olur ki bıraktıklarını özler ve bırakmak zorunda olmayı. Özlemeyi özler insan, göremediklerini değil bakmaya bile kıyamadıklarını özler. Çiçek açmayı, diken batmayı, aşk yakmayı özler. Her ne kadar özlenmek istese de insan hep özlemeyi seçer.

IREM USLU 8/A

MASAL OLSAK

Masallarda yer alsak seninle,
Gece saat üçü beş gece...
Pamuk prenses yedi cücelerde başrol alsak,
O çirkin cadıyı hemencecik kovalasak...
Rapunzelin hapsolduğu kaleyi,
Prens gelmeden yıksak...
Yeni masallar yazsak rüyalarımızda
O heyecanı dolu dolu yaşasak.
Rüyalarda buluşup masalımıza o eşsiz dokunuşlarımızı yapsak,
Kocaman hiç bitmeyen bir masal olup bulutlarda uçsak,
Ay'da buluşup Mars'ta gezinsek mesela
Alaaddin'in cinini bulsak, binlerce dilek dilesek,
Mutlu olsak...
Gözlerimizi hiç açmasak, masalın bitmesi bizi korkutsa
Bu masalda "mutlu son değil mutlu sonsuz olsa"...
Hayaller gerçek, gerçeklerse sadece bir rüya olsa...

Beyzanur EBEM 8/A

HAYALLERİN MEVSİMİ

Sonbahar, hayallerin mevsimi,
sarı ve turuncu, bizleri okşayan
derin rüzgarların hepsi...
Yalınlıktır sonbahar, huzurdur,
ferahlıktır, yenilenmektir...
Bir yıl boyunca içinde tuttuğun
acıların, üzüntülerin dökülmesi,
akıp gitmesidir...
Çıplak kalan dalların yenilenmek
için anılarını dökmesidir.
Hayallerin mevsimidir sonbahar.
İnsanlara, umudu, yenilenmek,
silkelenmek için yaprak dökmeyi
öğreten bir eğitmendir.
Sonbahar, bazen bitmiş bir
kitapta, bazen çizik bir plakta
ve bazen çiseleyen yağmurda
saklıdır.
Sonbahar kimi zaman içinizde,
kimi zaman benliğinizdedir.
Belki de kimsesiz bir çocuktur
sonbahar. Yalnızdır, sessizdir...
Tek sahip olduğu, sarı ve turuncu
şekerleridir. Tek hazinesidir bu
şekerler ama kötü bir adam
eserek şekerlerini savurur gider.
Belki sonra ağlar çocuk, yağmur
gibi...
Yeniden sahip olacağı şekerlerin
hayalini kurarak ve umut etmeyi
öğrenerek, siner bir köşeye...
Belki de sonbahar çok
yakınımdadır.
Belki de her insanın bir sonbaharı
vardır.
Belki de bizler birer sonbaharız...

Zeynep ÇELİK 8/D

SİMALARI GÖREN GÖKYÜZÜ

*Bir uhde edasıyla sevilesi insanlar,
Yalnızlıkla dostluk kurmuş yaratılanlar,
Sessiz kaldırımlar, anlaması güç sessizlikler,
Yaşanmış veya yaşanılacak mukadderatlar var.
Duygusuz insanların içinde mahkum duygular
Ne gürültü ne sessiz taşımayan duygular,
Ey sevgili kullar ve "Siz" sevgisiz kullar..
Ne desem bilemem görmez gözler, duymaz kulaklar var.
Kalan dostlar, düşünülen hayaller yok...
Kalmıyor zihinlerde, bir çift kelam yok...
Gökyüzüne bakan insanların azalıyor gözleri,
Ne zorâki, kulakların duyması eşsiz sözleri...
Zamanlar geçer, maziler kalır kadehlerde,
Ve bitti artık ömür, geride kalan saçmalıklar beraberinde...*

Berra ERSÜZ 8/A

İNSANOĞLU

Bil ki,
Bilmiş gibi davranma,
Anlat hayata insanoğlu,
Anlat Dünya'ya...

Düşün ki,
Boş durmasın aklın,
Biraz çabala insanoğlu,
Geç de olsa anlarsın.

Anla ki,
Anlaşılmaz olma,
Anlamayı kavra insanoğlu,
Anlatmayı sağla.

Akıl ki,
Rabb'im vermiş alasıyla,
Bir düşün insanoğlu,
Neler var zekanda?

Şükret ki,
Nankörlerden olma,
Değer ver insanoğlu,
O mükemmel yapına.

Yunus Emre der ki:
"Sen kendini bilmezsin",
Evet, doğru insanoğlu,
Bir kez bakıp görmezsin.

Bak ki,
Gözlerin boş durmasın,
Kurcala insanoğlu,
Onlar meyvesini yerken ağacın,
Sen tohumla uğraşıyorsun.

İlim ki, kendine,
Dev aynasında bakarsın,
Biliyor musun insanoğlu,
Sen daha küçük yaştasın!

Ceyda YILDIRIM 7/D

İLİM KENDİNİ BİLMEKTİR

Kâinata her şeyin bir amacı ve görevi vardır. Hiçbir şey boş yere ve sahipsiz yaratılmamıştır. Tabi ki biz insanların da görevi kâinatı, ondan önce de kendini tanımaktır.

İnsanın kendini tanınması, yaratılış gayesini idrak etmesi ve araştırması, bu yönde görevini algılaması, buna göre yaşaması gerekir. Allah (c.c.) insanın kendini ve evreni tanımaya, anlayabilmesi için akıl vermiş. Böylece ortaya ilim mevzuu çıkmıştır. İlim ve bilim çok yakın anlamlı kelimelerdir. Bundan yüzyıllar öncesinde bile insanın öğrenmeye, çevresini ve kendisini tanımaya ilgili olduğu ve araştırma yaptığı görülmekte, böylece kültür seviyesini arttırıp kendini geliştirdiği bilinmektedir. Yani ilim bir yönde insan ruhu için gıda ve ihtiyaçtır.

İnsanlar böylelikle çevrelerini tanımış, onlardan yararlanmış ve yaşamlarında kendilerine yardımcı olacak, icatlar yapmışlardır. İlim en baştan beri insanın içindedir. Gizlidir ve ortaya çıkarılmayı bekler.

Büyük âlim ve gönül adamı Yûnus Emre de ilmin önemini şöyle ifade etmiştir:

İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsen
Ya nice okumaktır.

İrza Zeynep ŞEN 8/A

EDEP

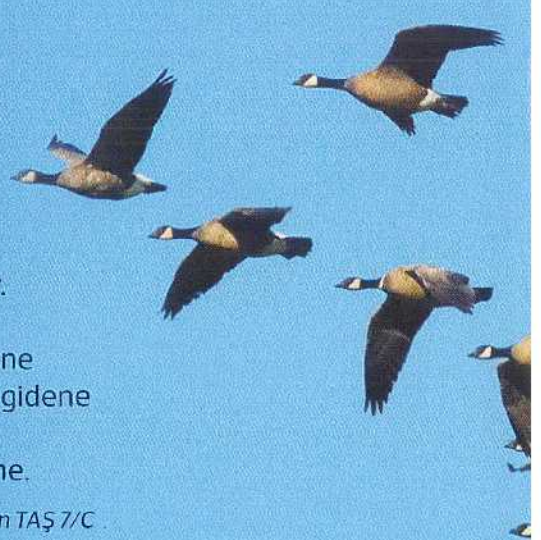
Edeptir milyonlarca sıfırın başındaki bir,
Edep çıkarsa üzerimizde kalır kir.
Bu yüzden edep gitmemeli bizden,
Edep kurtarır bizi kirden.

İnsanı insan yapan edeptir,
İnsana edepsizlik kolay gelir,
Ama edepli olmak çok önemlidir,
İnsana en çok edep gerekir.

Eğer edebi yoksa insanın,
Kendini insandan saymasın.
Edep yoksa insan hiçbir şeydir.
İnsanın en değerli varlığı edebidir.

Edebim el vermez edepsizlik edene
Susmak en iyi cevap edebi elden gidene
Demiş Yunus Emre,
Bu sözü söylemiş edebi bilmeyene.

Çağan TAŞ 7/C

**Bilinmesi gerekir ki,
"En kolay şeymiş gibi görünen şey aslında
en zor şeydir, kendini bilmek"**
(Edgor Morin)

EDEP DEYİNCE

İki cümleyle özetlemiş edebi, edepsiz
Edepsiz bu sözü duyunca yemin etmiş edebine:
"Edebim el vermez edepsizlik edene
Susmak en iyi cevap edebi elden gidene."

Edepsizi uyar, sakın kavgaya etme
O zaten düşmüş, sen de seviyesine inme.
Edepsizliği büyürse ona desene,
Hayvanla bizi ayıran şey yok sende.

Hız. Osman gelir akla edep deyince,
Edebiyle bilinmiş asırlar önce.
Sen sen ol edepsizlik etme,
Sen de edebinle örnek ol bu dönemde.

Beyza ŞAMUR 7/C

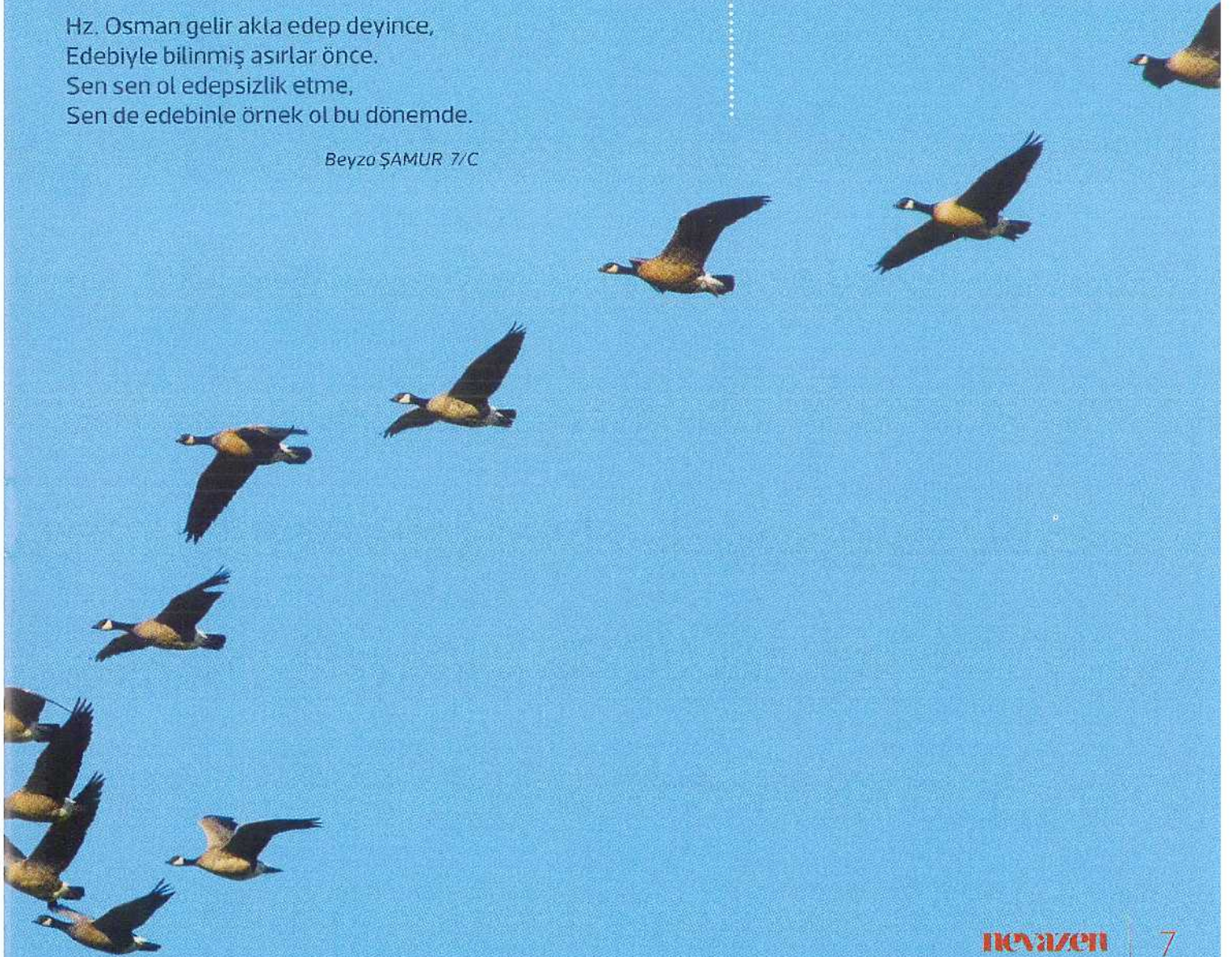
SADAKAT

Sadakattir benim adım,
Sağlam dostluklar kurarım,
İyi günde kötü günde,
Sağlam dostluğun yanındayım.

Sadakata bağlılık ister,
İyi dostluklar ister,
Her zaman yan yana,
Beraberim dostumla.

Sadakattir, vefadır,
Hep gönülden olmaktır,
Sağlam dostluk kurmaktır,
Dostunun yanında olmaktır.

Ahmet Buğrahan KABACIK 6/A

NEVA OKULLARI **ARALIK 2014 FAALİYET TAKVİMİ** **Ayın değeri: "İLİM"**

1-15 ARALIK "İlim" ile ilgili Yazı Atölyesi

14 ARALIK "Poyrazlar'da Sonbahar Fotoğrafçılık" 15 ARALIK "Muhammet Ali" konuşma Film Gösterimi (8. Sınıf) Akşam 19:00-19:20

16 ARALIK "Canım Öğretmenim" Film Gösterimi (8. Sınıf) Akşam 19:00-19:20

19 ARALIK "Hz. ALİ" (Söyleşi) Konuşmacı Hüseyin KILIÇASI AN 6-7. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) (Konferans Salonu)

24 ARALIK 7. Sınıflar (Saat: 13:50-14:25) (Konferans Salonu) **25 ARALIK** 5. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) (Konferans Salonu)

29 ARALIK "Monte Kristo Kontu" FİLM GÖSTERİMİ (7. Sınıflar) Yer: Konferans Salonu Saat: 15:50 - 16:20

30 ARALIK "ARIF Nihat ASYA ŞİRLERİ" SAN DİNLEŞİ (6. Sınıflar) Konferans Salonu Saat: 15:20-16:20

KİTAP SOHBETLERİ (Saat: 15:20-16:20)

6. Sınıflar "YARALI SERÇE" 6. Sınıflar "DÖN KİŞİ" 7. Sınıflar "MÖNTE KRİSTO KONTU"

NEVA OKULLARI **NİSAN 2015 FAALİYET TAKVİMİ** **Ayın Değeri Edebiyat**

1-14 NİSAN "Edebiyat ile verilmek edebiyatla edene, 'Sözün' en güzel nezap edebi elden gidene" Yazı Atölyesi

14-17 NİSAN "Hz. Osman" söyleşi (Konuşmacı: Hüseyin KILIÇASI) 14 Nisan Saat: 15:20-16:20 (7. ve 8. Sınıflar) Konferans Salonu 17 Nisan Saat: 15:20-16:20 (5. ve 6. Sınıflar) Konferans Salonu

20 NİSAN "Çamurlu Eller" Çiçek Dikiyoruz (8. Sınıf) Akşam 19:00-19:20

21 NİSAN Sinema Okumaları "Amerikan Sinemasından Örnekler Karşılaştırmalı" (Konuşmacı: Hüseyin KILIÇASI) Yer: Konferans Salonu Saat: 15:20-16:20 (7. ve 8. Sınıflar)

28 NİSAN Sinema Okumaları "İran Sinemasından Örnekler Karşılaştırmalı" (Konuşmacı: Hüseyin KILIÇASI) Yer: Konferans Salonu Saat: 15:20-16:20 (5. ve 6. Sınıflar)

DOĞA YÜRÜYÜŞLERİ

11 NİSAN "TARAKLI-GÖYNÜK KÜLTÜR GEZİSİ" "ÇUKUR GÖLÜ-SÖĞÜLÜ GÖL GEZİSİ" 8. SINIFLAR

25 NİSAN "HENDEK - DİKMEN YAYLASI" 6. SINIFLAR

19 NİSAN "DÜĞANCIYI ŞEHALESİ" 7. SINIFLAR

KİTAP SOHBETLERİ 6. Sınıflar "Uç Minik Serçe" 7. Sınıflar "Canım Peygamberim" 8. Sınıflar "Fareler ve İnsanlar" 2. Sınıflar "Nisan Yağmuru"

NEVA OKULLARI **OCAK 2015 FAALİYET TAKVİMİ** **Ayın değeri: "ADALET ve CESARET"**

1-15 OCAK Yazı Atölyesi

2 OCAK Söyleşi "İki Cihan Güneşi Hz. Peygamberimiz" Konuşmacı: Cüneyd Suavi (5. ve 7. ve 8. Sınıflar) Saat: 13:30-14:20 Yer: Konferans Salonu

6 OCAK "Sarıkanış'a Dair" Hüseyin KILIÇASI ve Menem HAZAR (5. ve 6. Sınıflar) Saat: 15:20-16:20 Yer: Konferans Salonu

9 OCAK "Hz. Ömer" Söyleşi Rüstem BUDAK (7. ve 8. Sınıflar) Saat: 15:20-16:20 Yer: Konferans Salonu

12 OCAK Münazara 7. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) Yer: Konferans Salonu

13 OCAK Tekerteleme Yarışması 5. ve 6. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) Yer: Konferans Salonu

19 OCAK Film Gösterimi "Uzun Hikaye" 7. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) Yer: Konferans Salonu

20 OCAK Film Gösterimi "120" 5. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) Yer: Konferans Salonu

22 OCAK "Aşık Veysel" Dinletisi 5. ve 6. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) Yer: Konferans Salonu

22 OCAK "Aşık Veysel" Dinletisi 7. ve 8. Sınıflar (Saat: 15:20-16:20) Yer: Konferans Salonu

KİTAP SOHBETLERİ (Saat: 15:20-16:20)

5. Sınıflar "ÇİMİL ve SABAK" 6. Sınıflar "UZUN HİKAYE" 7. Sınıflar "YARALI SERÇE"

NEVA OKULLARI **KASIM 2014 FAALİYET TAKVİMİ** **Ayın değeri: "Sadakat-Vefa"**

3-15 KASIM "Sadakat ve Vefa" ile ilgili Yazı Atölyesi (Çocuklara özel edebiyat yarışması)

8 KASIM "Tiyatro Kitap Fuarı" (7. ve 8. Sınıflar) Faaliyet Saati: 09:00-23:00

14 KASIM "Benim Gözünden Sonbahar" yarışma (5. ve 6. Sınıflar)

14 KASIM "Hz. Ebubekir" konuşmacı ALİ ÇELİK (7. ve 8. Sınıflar) Yer: Konferans Salonu Saat: 15:20-16:20

17 KASIM "Mektuba Dair" Söyleşi Zeynep GÜZEL (7. ve 8. Sınıflar) (Konferans Salonu)

18 KASIM "Mektuba Dair" Söyleşi Zeynep GÜZEL (7. ve 8. Sınıflar) (Konferans Salonu)

17-21 KASIM "Kitap Sohbetleri" (Saat: 15:20-16:20)

19 KASIM "Meyve Şövalyesi" 5. Sınıflar (Saat: 15:20) (Konferans Salonu)

20 KASIM "Yerdeki Yıldızlar" Film Gösterimi (5. Sınıflar) (Konferans Salonu Saat: 15:20-16:20)

29 KASIM "Poyrazlar'da Fotoğraf Çekme Etkinliği" (Fotoğraf Yarışmasında Başarılı Olanlar İçin)

ELÇİ'NİN İZİ

Bu sadece beyaz bir gerçektir, pürüzsüz... Renkli yalan değil: gerçek: yalanları pembeleştiren; büyültüp küçültüp de yalanları bir günah değilmiş gibi söylettiren. Yalan değil: gerçek: yalan değil. -O büyük bir yalan, diyor içimdeki ses. Nedense içimdeki sesle hep zıtlıyorum. -Öyle mi? Hayır, dediğin doğru değil, o gerçek! Seni inandırmak zorunda değilim ve o gerçek! Kanıt mı istiyorsun seni inandırmak zorunda olmadığımı inanmak için?! En büyük kanıt ne biliyor musun? Seni inandırmaya çalışmamam!.. Evet, ben bir yolun izindeyim bu da gerçek. Herkes gibi -herkes benim gibi olmasa da- ben gerçeklerin izindeyim. Ve onlar ayaklarıyla iz sürmezler, - ayakları da yoktur- bir karda ya da çamurlu yolda ayak izlerine bakamazsın. Onları bulmak zordur. Eğer beyaz gerçeklerin olduğu kalbin varsa -bir tane beyaz gerçek de yeter- kalbini dinlemen gerekir. Sonra bütün manevi uzuvlarının ardından onu beyninde ölçmen gerekir. Renkli yalanların ayakları vardır. İzlerini sürmek kolay olur. Kolay olduğundan herhalde onun izini sürüp de onun izini bırakmayanlar vardır. Kalbi dinlemek zordur -zor

değildir, zor yoktur-, öyleyse kalbi dinlemek kolaydır -kolay değildir, kolay yoktur-. İnanmak gerek bunların hepsinin -zor ve kolayın, ve arasının- olmadığını anlamak için. İnanmak gerek kalbi dinlemek için, -ama yine de inanmak yetmez- önceki izlerimizi bilmek gerek. Evet, benim herkes gibi -birçoğu benim gibi olmasa da- benden önce o en güzel izlere hakikatle ulaşanları, -daha bitmedi- hakikatle müjdelenenleri bilmem gerek. Ayaklarını öpmem gerek.. Yıldızları yerde bulabilmek için -ışığıyla beraber, parlak- bir ayna bulmam gerek gece -yerde- Hayır, hayır. Bunlara gerek yok. Sadece hakikatle müjdelenenlerin ayak izlerini bulmam yeter. Onların ayak izleri aynadır; kalpteki sevapların ve bedendeki günahların. O ayak izleri sadece doğru yola atılmıştır her zaman -yanlış adımları yoktur, varsa da hepsi silinmiştir o imanlı kalbin tövbesiyle-. Ben bir hakikat olarak doğdum. Dünyadaki en güzel hakikat, en güzel iz -hep öyle olmalıyım- "MÜSLÜMAN". Doğruların izinde "MÜSLÜMAN". Beyaz gerçeklerin izinde "MÜSLÜMAN". Ben böyle doğdum -MÜSLÜMAN

ÇOCUK- öyle devam etmeliyim, ediyorum. Evet, eğer öyle devam ediyorsam -MÜSLÜMAN ÇOCUK olarak- her şeyden önce o izlere ulaşmak için -üzerinde yaşadığım izlerden sonra- bunu bilmem lazım. Evet, biliyorum. Öyleyse o en güzele ulaşmak için -üzerinde yaşadıklarımın sonra- kalbimi dinlemeliyim. Onlar hakikatle müjdelenenler... O söylemişse doğrudur diyerek tasdik eden kalpti onlar... Bana bir harf öğretenin 40 yıl kölesi olurum diyerek bize ilmin değerini öğreten kalpti. İyi huyluluğuyla, yumuşak davranışlarıyla, yaşamıyla, ölümüyle bize nasıl nasıl davranmamız gerektiğini sevgiyle gösteren kalpti onlar. Adaletiyle -adalet çok büyük bir dava- bize doğrunun adalet olduğunu öğreten kalpti onlar... Kalpleriyle en güzel ize ulaşan -o iz Peygamber- kalpti onlar... Kalpleriyle kalplere açılan gönüldü onlar..

Onlar hakikatle müjdelenenler... Onlar sevgi çiçekleriydi "Ya Muhammed" diye atan kalplerde "Muhammed'in kalplerinde" -O yıkanmış kalpte-.

Nihan SAĞLAM 7/E

*"Göklere giden yolu bulmak isteyenler,
Allah'ın Elçisi'nin yerdeki ayak izlerini takip etsin"*

Mehmet Selahaddin ŞİMŞEK

METİN KARABAŞOĞLU İLE SÖYLEŞİ

Kapak yazımızdaki söze atıfla, Selahaddin Şimşek'e ait bir sözle röportaja başlamak istiyoruz. "Göklere giden yolu bulmak isteyenler, Allah'ın elçisinin yerdeki ayak izlerini takip etsinler" diyor. Onun izinden gitmek deyince nasıl anlamalıyız?

Merhum Selahaddin Şimşek'in en başta Kur'an'ın Resûlullah aleyhissalâtu vesselam ile ilgili âyetlerinden süzölmüş bir güzel söz söylemiş.

Bu sözü işittiğimde, hemencecik Resûlullah aleyhissalâtu vesselam ile ilgili bir dizi âyet geldi aklıma. Ahzâb sûresindeki "Ey Peygamber! Biz seni hem bir şahit, hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı, hem de izniyle Allah'a bir davetçi ve nurlar saçan bir kandil olarak gönderdik" âyetleri meselâ. Bu iki âyette, âlemlerin Rabbi beş ayrı ve beşi de çok güzel sıfatla övüyor Peygamberini. Yine aynı sûrenin başka bir âyetinde, Hz. Peygamber'i bizim için 'en güzel örnek' olarak tarif ediyor Rabbimiz bize.

Hucurat sûresinin ilk âyeti ise, 'Allah'ın ve Resûlünün önüne geçmeyin' emrini içeriyor. Bu âyet, okul hayatında eğitim ve öğretimin nasıl gerçekleştiğini düşünürsek, çok anlamlı bir ders veriyor bize. Sadece ders

kitabına sahip olmakla bir konuyu öğrenmiş olmuyoruz. Ayrıca sınıflarda öğretmenlerimiz bize o kitaplarda yazılanları en doğru ve en hızlı şekilde öğrenmek için, kitaba bağlı olarak ders veriyorlar. Tıpkı bunun gibi, Allah'ın Kitabı olarak Kur'an bizim için bir kaynak kitap, bir kılavuz iken, bu kılavuzdan en güzel, doğru ve hızlı şekilde neyi nasıl öğreneceğimizi rehber öğretmenimiz olarak Resûlullah bize gösteriyor. İşte bu sebeple, âyet "Allah'ın ve Resûlünün önüne geçmeyin" diyor. Yani: Allah'ın Kitabı rehberiniz ve kılavuzunuz olsun, o kitaptan da Allah'ın Elçisinin öğrettiği ve bizzat gösterdiği şekilde öğrenin, ders alın, uygulayın. Diğer taraftan, Âl-i İmran sûresinin 31. âyeti, yine Peygamberin ayak izlerini takip etmeye çağırıyor bizi: "'Ey Peygamber) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin."

Buna karşılık, Kureyş müşriklerinin bizim gibi acıkan, susayan, evinin geçimini sağlama sorumluluğu taşıyan, bunun için çarşıda pazarda alışveriş yapan bir Peygamber portresinden rahatsız olduklarını, yine Kur'an'dan anlıyoruz. Onlar "Bu nasıl peygamber? Bizim gibi çarşıda pazarda dolaşıyor" diye

itiraz ediyorlar. "Eğer gerçekten peygamber ise ona gökten bir sofraya inseydi ya!" diyorlar. Böyle diyorlar, çünkü o zaman "O başka; onun sofrası gökten geliyor, biz ise geçim çalışmaya mecburuz" şu, bu deyip Hz. Peygamber'i yaşadığımız hayatın dışına çıkararak, öteleyerek, kendi hayatlarına devam edecekler. Halbuki, işte bizim gibi acıkan, bizim gibi susayan, bizim gibi yorulan ve dinlenmeye ihtiyaç duyan, bizim gibi bir ailesi olan ve ailesinin geçimini sağlamakla yükümlü olan, bunun için çaba gösteren bir Peygamber portresi, bize hayatımızın bütün aşamalarında ve günümüzün bütün anlarında rehber oluyor, örnek oluyor. Nasıl namaz kılacağımızı, oruç tutacağımızı gösterdiği gibi; yemede-içmede, yürümede-oturmada, çalışmada-dinlenmede de bize yol gösteriyor ve herşeyden Allah'a giden bir yol açıyor bizim için. Bize ise, onun açtığı bu yoldan gücümüzün yettiği kadar gidebilmek, gidemediğimiz yerde de gitmenin arzusunu, niyetini taşımak düşünüyor. İşte orada da, her biri ayrı bir donanıma, yeteneğe, kişiliğe, karaktere sahip olup hepsi de Resûlullah'ın ayak izlerini takip etmiş olan sahabiler birer örnek olarak çıkıyor karşımıza...

Neva Okullarında, sizlerinde konuk olarak katıldığı söyleşiler, sohbetler yapılmıştı. 'İncelikler Peygamberi'ni dinlemiştik sizlerden. Değerlerin izinde, soruyu biraz geniş tutarak sözü size bırakmak istiyoruz. Hz. Ebubekir ile sadakati, Hz. Ömer ile adaleti, Hz. Osman ile edep ve Hz. Ali efendimizle de ilim üzerine ve değer üzerine söyleşiler ve yazı çalışmaları yapıldı. Bu değerler çerçevesinde, Peygamber Efendimizi ve Halifelerimizi sizden dinlesek?

Efendimiz aleyhissalâtu vesselam 'insan' kelimesinin hakkını öyle vermiş, insana verilmiş bütün donanımları Allah yolunda o kadar güzel kullanmış ki, güzel ahlâk deyince, değerler

deyince aklımıza ne geliyorsa hepsi onda var, hem de en üst düzeyde var. Cömertlik, cesaret, merhamet, vefa, adalet, ilim, hilim... aklımıza ne geliyorsa hepsinde Hz. Peygamber bize bir yol açmış, en güzel örnek olmuş. O yüzden Kur'ân onun için "Muhakkak ki sen pek büyük bir ahlâk üzeresin" buyuruyor zaten. Ve yine o yüzden, Hz. Âişe validemiz "Onun ahlâkı Kur'ân'dır" diyor. Yani, Kur'ân'da Rabbimiz güzel ahlâk namına, iyilik adına ne söylemiş ve neye davet etmişse, Peygamberimizde hepsini de zirve noktada görüyoruz. Buna dayanarak Bediüzzaman'ın söylediği bir söz var, "Mu'cize-i Muhammedî, ayn-ı Muhammed'dir" diye. Yani öyle bir hayat ve öyle bir ahlâk ki,

kendisi başlıbaşına bir mucize. Hulefâ-i Râşidîn başta olmak üzere sahabe efendilerimiz ise, her biri ayrı bir donanıma, yeteneğe, karaktere, mizaca sahip olmakla, ayrı ayrı kişilik özellikleri taşıyan bizler için Resûlullah'ın adımlarını takip ederek yürümede rehberlik ediyorlar. Baktığımızda, daha yumuşak huylu sahabiler var, daha celâlli sahabiler var. Daha cesaretli sahabiler var, daha merhametli sahabiler var. Fakir sahabiler var, zengin sahabiler var. Her biri ayrı bir imkân ve ayrı bir imtihan yaşıyorlar bir bakıma. Ama hepsi de ellerindeki imkânı en güzel şekilde değerlendirmede Resûlullah'ın örnekliğini takip ediyorlar ve yaşadıkları imtihanı en güzel bir

şekilde vermede yine onu örnek alıyorlar.

İşte en başta Hulefa-i Râşidîn'e bakalım. Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Hasan... Hiçbiri diğerinin aynısı değil, birbirinin kopyası değil. Bilakis, mizaçları birbirinden çok farklı. Hz. Ebu Bekir, Efendimizin çocukluğundan beri en yakın arkadaşı ve halim selim mizacıyla tanınan bir isim. Hz. Ömer'in celâlli bir karakteri var. Hz. Osman yumuşak huylu, hayâsı ve edebiyle tanınan bir isim. Hz. Ali de celâlli ve ilimce herkesin kendisine gıpta ettiği bir isim. Hz. Hasan, ilimce babasına benzese de, karakter itibarıyla Hz. Osman'a benziyor. Sonuçta, her biri ayrı kişiliklere sahipler, ayrı ayrı mizaçları var ve her biri farklı alanlarda daha yetenekli. Buradan alacağımız bir dizi ders var.

Birincisi, en başta Hz. Peygamber onları 'aynı kişi' olmaya zorlamamış. Ne Hz. Ömer'den Ebu Bekir gibi halim selim olmasını beklemiş, ne Hz. Osman'dan Hz. Ömer gibi olmasını... Onları oldukları haliyle, o mizaçları, karakterleri ve kabiliyetleri ile yol arkadaşı edinmiş ve hepsine onlardaki bu donanımı Allah için nasıl en güzel şekilde geliştirip kullanabileceklerini öğretmiş ve göstermiş. Bunu başka sahabiler için de yapmış.

Neticede, Peygamber şehri Medine, insanların tek-tipleştiği, bir tornadan çıkmış gibi birbirine benzediği bir yer değil. Bütün bu sahabilerin ne görünüşleri, ne giyimleri, ne kabiliyetleri, ne kişilik özellikleri birbirinin aynı

değil. Ama bu farklı özellikleri hepsi de Allah için kullanmış ve en önemlisi bize 'aynılaşarak' değil, 'farklılık içinde beraberliğin' dersini vermişler böylece. İkincisi, Hz. Peygamber onları 'aynılaşmaya' zorlamadığı, oldukları haliyle kabul ettiği ve o hali en güzel şekilde geliştirmenin yolunu öğrettiği gibi; onlar da birbirlerini zorlamamışlar. Hz. Ebu Bekir, Ömer'den kendisi gibi halim selim olmasını istememiş. Ömer de Ebu Bekir'den kendisi gibi olması talebinde bulunmamış. Ama birbirlerine destek ve çok yakın arkadaş olmuşlar. Buradan da alacağımız bir ders var. Demek, dostluk, arkadaşlık, beraberlik için 'aynılaşmak' gerekmiyor. Mesele, ben-merkezli bir dünya kurgusu ve hayat algısı oluşturarak farklılıklarımızı çatışmaya dönüştürmemek, bilakis o farklılıklarımızı birbirimiz için bir zenginlik, bir imkân olarak görebilmek gerekiyor. Yeter ki, hepsi aynı yolda, Allah için kullanılıyor olsun. Üçüncüsü, hiçbiri yekdiğerini kendisi gibi olmaya zorlamamakla birlikte, hepsi diğerinin varlığından beslenmiş; kendi bakışını ve görüşünü yekdiğerinin bakışıyla zenginleştirmiş, onlara danışarak farklı bir açıdan da bakabilme imkânını edinmiş; dahası kendi mizacını yekdiğerinin mizacı ile dengeleyip tam bir kıvama kavuşturmuş. Nitekim, yumuşak huylu Ebu Bekir'i yeri geldiğinde Ömer'den de keskin ve kararlı bir tutum sergileyebilmiş. Yine aynı şekilde, celâliyle meşhur Ömer,

halife olduğunda bu kez adalet ve merhamet simgesi olabilmiş. Yani, 'Benim karakterim bu' deyip de kalmamışlar; bilakis, birbirlerinin rengini almış, birbirlerinin karakterinden, mizacından, düşüncesinden, dahası düşünme biçiminden yararlanmışlar. Bu şekilde hepsi de Allah yolunda birbirine destek olmuş; beraberce büyümüş, zenginleşmiş, yükselmişler. Hz. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali'nin, dahası onlarla birlikte cennetle müjdelenmiş diğer altı sahabinin her biri, kimimiz daha sakın, kimimiz daha heyecanlı; kimimiz daha içe dönük, kimimiz daha dışa açık; kimimiz daha zengin, kimimiz daha fakir; kimimiz daha güçlü, kimimiz daha zayıf; kimimiz daha utangaç, kimimiz daha cesur olarak bizim her birimiz için birer örnek oldukları gibi, bu farklı özellikler ile birbirimize nasıl yardımcı ve destek olacağımızı da gösteriyorlar. Onların örnekliğini takip edebilsek, başkalarını kendimize benzetmeye çalışıp, farklı bakış açılarından dolayı birbirimize kavga etmeye kalkışmayacağız kısacası. Bilakis, her birimiz hem 'kendimiz' olup, hem de bizim gibi olmayan sair kardeşlerimizden, arkadaşlarımızdan beslenip o 'kendimiz'i büyütüp olgunlaştırmanın ve farklılık içinde 'bir,' 'biz' ve 'beraber' olmanın yolunu öğreneceğiz...

SEVGİ SINAVI

BİR GÜN, ermişlerden birine sormuşlar:

"Sevginin sözünü edenler ile sevgiyi gerçekten yaşayanlar arasında ne fark vardır?"

"Bakin, göstereyim" demiş ermiş.

Bir sofraya hazırlamış. Sevgiyi dilinden düşürmeyen, ama dilden gönüle de indirmeyen kişileri çağırmış bu sofraya.

Hepsi yerlerine oturmuşlar.

Derken, tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da 'derviş kaşığı' denilen bir metre boyunda kaşıklar.

Ermiş:

"Bu kaşıkların sapının ucundan tutup öyle yiyeceksiniz" diye bir şart da koşmuş. "Öyle kaşığın çukur kısmına yakın yerden tutmak yok."

"Peki" demişler ve çorbayı içmeye girişmişler.

Fakat o da ne?

Kaşıklar uzun geldiğinden, sofradaki hiç kimse bir türlü döküp saçmadan götüremiyormuş çorbayı ağzına. En sonunda, bakmışlar bu iş olmuyor, vazgeçmişler çorbadan. Öylece, aç aç kalkmışlar sofradan.

Onlar sofradan kalktıktan sonra, ermiş:

"Şimdi de sevgiyi gerçekten bilip yaşayanları çağıralım yemeğe" demiş.

Yüzleri aydınlık, gözleri sevgiyle gülümseyen ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya. Ermiş:

"Buyrun bakalım" deyince de, her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp karşısındaki ihvanına uzatıp içmişler çorbalarını.

Böylece her biri diğerini doydurmuş ve kendisi de doymuş olarak şükür içinde kalkmış sofradan.

"İşte" demiş ermiş. "Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse, o aç kalacaktır.

Ve kim ki, kardeşini düşünür de doyurursa, o da kardeşi tarafından doyurulacaktır şüphesiz. Şunu da unutmayın ki, hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman."

EŞHEDÜ

İnsanlar
Kardeşlerim!
Ey Müslümanlık!
Benim dilim, kulağım; vatanım da vatanım!
Tek gerçeğim!
Tek yanışıml!
Nurum!
Nurum!
Toprağına can veren toprağımın kardeşi!..
Toprağım!..
Ey Ümmet-i Muhammed!..
Kainatın Efendisi'nin Ümmeti!..
Ey!..
Ümmet!..

Burada ulu çınarlar yok, sanmayın!..
Kuşlar, böcekler yok, hiç sanmayın!..

Ulu çınarlar gibi delikanlı yiğitler var, kaniyla
"EŞHEDÜ" diyen!..
Kardeşlik diyen de, arı gibi dolaşıp tek tek çiçekten
insanları doğru yola sokmaya çalışan çocuklar var!..

Gözlerim çocuk,
Ellerim insanlık,
Yumruklarım korku
Ve ağzım, ağzım
Bir nefes!..
Kalbim de
Kimi diyarlarda umut,
Kimi diyarlarda bahar,
Kimi diyarlarda sadece çocuk!..
Ama fırtına gibi yel
Ah çocuk, ah çocuk
Kalpte fırtına gibi yel olmaz çocuk!..
Cennette olur Mecnun'la Leylâ varken,
Dağda olur Ferhat'la Şirin, ebedilerle beraber yazılırken,
Rüyada olur Mihrimah seveninin arkasından ağlarken
Ve o yumruk ellerin kalplerinde olur
Fırtınayı aratmayan "YELLER"!..

Bir de sanma ki yumruğum korku,
İnsanlığa adını yazdıranda ne arar dediklerinden!..
Yumruğum kalptir insanlığa açılan...
Yumruğum...
Kalbim, çocuk kalbim!..

Nihan SAÇLAM 7/E

ÇOCUK GİBİ YAŞAMAK

Savaşlar oluyor,
Her yerde bomba ve silah sesleri
Hep bir korku var içimde.
Babamı öldürdüler benim..
Küçük yaşta annem ve kardeşlerimle kaldım.
Uyuduğumda da rüyalarımda savaş hep savaş... O gün
dışarıdaydım yanıma bir adam siyah bir makineyle
yaklaştığında silah sanıp teslim oldum, oysa o bir
kameramanmış. Artık her şeyden korkuyorum hayattan
bıkılmış bir vaziyetteyim. Sevdiklerimi elimden aidılar
o gün işte kaçamayacağımı anlayıp teslim oldum.
KORKUYORUM ÇOK KORKUYORUM! Herkesin cansız
bedenlerini görüyorum. Annem, kardeşlerim ve bana
bakabilmek, bizi koruyabilmek için çok çabalıyor.
Bazen annemi izliyorum onun bu çabalarını gördükçe
içimden büyüüp kocaman bir çocuk olduğumda
ailemi koruyacağımı, annemin yükünü hafifleteceğimi
düşünüyorum. Ama yaşayacağım bile belli değil. Ben de
dışarıya çıkıp arkadaşlarımla top oynamak, saklambaç
oynamak istiyorum **TEK İSTEĞİM ÇOCUK GİBİ YAŞAMAK!**

Eslem KIYAK 8/B

FİLİSTİN

Filistin'deki Müslümanların çektiği bu çile
Dünyanın sessiz bulmasının nedeni ne?
Hadi neyse dünyayı geçte
Müslümanlar nerede?

Her akşam düşen bombalar
Sokaklarda ölen insanlar
Müslümanlar nerede?
İsrail'in çektiği Filistin'e
İnsanlık nerede, Müslümanlar nerede?

Filistin'de insanlar korkuyla uyuyorlar.
Korkuyla uyanıp, korkuyla geziyorlar.
Bombalar yağmur gibi yağıyorlar.
İnsanlar topluca ölüyorlar.

Bütün bu Filistin'in çektiği çile,
Sabır dileyelim Filistin'e.
Gün gelecek İsrail'in hükmü bitecek,
O lanetli kavmi Müslümanlar dünyadan silecek.
Cehennemde çektiklerinin fazlasını çekecek.

Mehmet Emin GÖKALP 7/E

TESLİM OLUYORUM

Tamam, teslim oluyorum. Lütfen ateş etme. Geriye gidemiyorum zaten. Annemin, babamın sevincini yaşayamıyorum. Acıyor anlamıyor musun? Ağlıyorum derinden derine. Susmak istiyorum, konuşmak istiyorum. Hemen bu telaşe bitsin istiyorum. Yaa istemekle olmuyor hayat. Bir de ne var biliyor musun? Korkuyorum. Karanlıktan çok korkuyorum. Her an üzerime bir teknoloji yığını atılacak gibi hissediyorum. Tabi sizi bu hale teknoloji getirdi. Adını bile söyleyemezken nasıl olur da onun altında kalabilirim? Ölü diri hiç fark etmez. Dudaklarım çatladı, gözümde ve yüreğimde korku var. Nasıl olur da yaşayabilirim? Hayatta kalırım ama yaşayamam. İkisi farklı şeyler. Hayatta kalmak sistematiktir. Bir şeye bağlı olarak nefes alırsın. Ama benim yapamadığım şey yaşamaksa işte o hayaller kadar güzeldir... Oysa ben kış masallarında hayatta kalıyorum...

Zeynep İnci KILIÇASLAN 8/A

KORKU

Korku...

En çok yaşanan o duygu,
Küçük bir çocukken başlamış
O kâbus.
Gözlerindeydi sözler,
Ne çok şey anlatıyordu bilemezler.
Arkadaki çöplerle dolu toprak,
Solmuş ağaç.
Erzak var mı bilinmez,
Ama çok şey anlatamaz.

Korku...

Yüzündeki tek duygu...
Kıyafeti desek
Ne sen sor, ne ben anlatayım gibisinden.
Ne masum, ne tatlı
Öyküsüyse birbirinden acı...

Korku...

Gözlerinden okunan o yazı.
Arkadaki çöp yığınları,
Belki de yemekti onların aslı...
Belki de korku olmalıydı Hüde'a'nın adı...

Korku...

Hikayesine başlık olmuş o duygu,
Hüde'a'nın sonu...
Bilinmez, anlatılmaz
Kamerayı görünce korkmuş,
Ellerini kaldırmış.
5 yaşında bir çocuktu daha,
Ne okuyabiliyor, ne çalışabiliyor...
Sığındıkları çadır, çadır olsa gerek!..

Korku...

Bildiği tek duygu...
Babasız sokaklarda kalmış,
Şefkate cahil,
Tek bildiği korku...
Oyuncak nedir bilmezken
Tek bildiği silah...

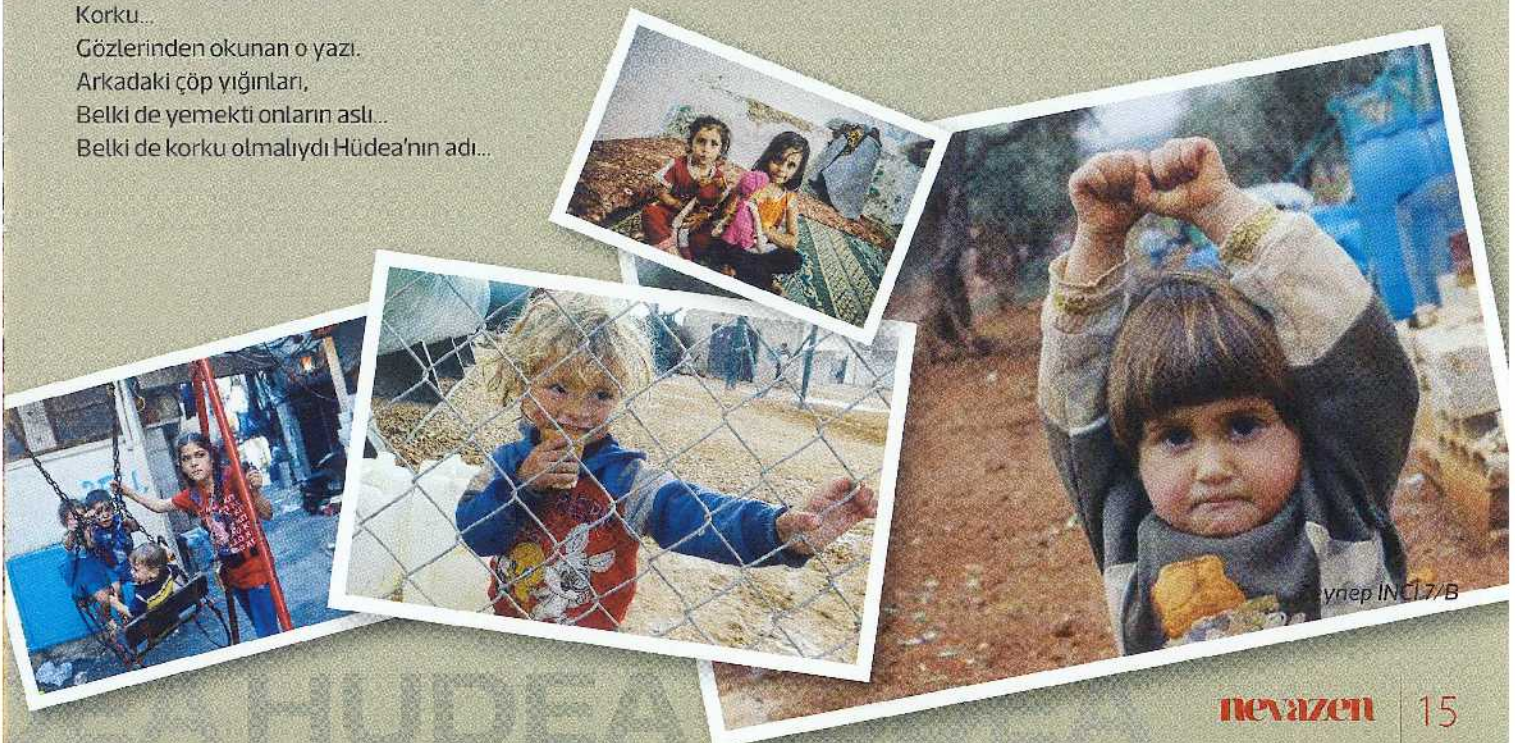
Korku...

İçine çöreklenmiş o duygu...
Belki geleceği kararmış bir çocuk,
Elleri kirden kararmış
O masum çocuk.
Belki de büyüyünce doktor olacakken
Şimdi hayatının emniyet kemeri koparılmış,
Bir kazada ölecek trajik...

Hüde'a...

Belki de anlamı korku olan tek isim.
Gözlerindeki iç çekişi,
O korkusu,
Kim bilir benliğini koruyan tek şey korkudur.
Sadece korku...

Elif Serra AMAÇ 7/E

BEYAZ IŞIK

Suriye'deki savaştan kaçan kalabalık bir gruptuk. Upuzun bir yol aşmış, yorgun argın kendimizi Türkiye'ye atmıştık. Ben diğerleri gibi çok yorgun değildim. Çünkü henüz küçüğüm ve bu yüzden ablam beni kucağında taşıdı. Yorgun değildim fakat açtım. Ve korkuyordum. Her yer çok kalabalık ve gürültülü idi. Herkes yemek, su, dinlenme ve ısınma çabasıındaydı. Yorganın altına girdim. Az da olsa üşümem geçti. Annem bizim için yemek sırasına girmişti. Henüz gelmemişti. Ablam ve ben onu bekliyorduk. Annem gelince tepsideki yemeklere iştahla baktım. Çok açtım. Tepsideki yemekler; bir tabak çorba, bir tabak mercimek, su ve kuru ekmekten ibaretti. Kendi payımı yedim. O sırada sokak köpekleri gözümü çarptı. Zavalcılıklar çöp tenekesinden yemek bulmaya çalışıyorlardı. Biri çöp tenekesinden bir poşet çıkardı ve dişleri ile parçaladı. Kokusunu almış olmalıydı poşetin içinde kemik ve tavuk derileri bulunuyordu. Yanındaki köpek ile paylaştı. Çok sevimli görünüyorlardı. Onların iyice karınlarını doyurup oturmalarını bekledim. İşleri bitince yerimden kalktım ve yanlarına gittim. Başlarını okşadım, sevdim. Onlarla koşuşturdum, oyun oynadım. Suriye'deki bütün korkularımı bu köpekler sayesinde attım. Köpeklerle vakit geçirirken arkamda bir adamın olduğunu fark edememiştim. Elinde siyah bir makine vardı. Silah sandım. Korkmuştum. Bana zarar vermesin diye hemen ellerimi havaya diktim; teslim oldum. Bana güldü. Anlamadım. Neden bana böyle gülüyordu ki? Suriye'dekiler bana çatık kaşlarıyla bakıp bağırlardı. Aniden bembeyaz bir ışık gördüm ve gözlerim kamaştı. Sonra adam yanıma geldi. Yanağıma sıcak bir öpücük kondurup bana sarıldı. Hala ne olduğunu anlayamamıştım fakat ben de adama sarılıyordum bu sırada...

Cemile BELİN 8/B

KARA HAYALLER

Bir düşünelim ne kadar şanslıyız. Okula gidiyoruz. Evimiz var, yurdumuz var, bayrağımız hep göklerde bizim. Onlar ise vicdansızlığın kurbanları onlar. İnsanlığın ölmüş, vicdanın yok olduğu bir ülkede yaşamak. Korku yüreklerini sarmış tir tir titriyorlar. Attıkları her adımda "acaba ölecek miyim?" sorusu. O titrek ellerinden birinin tutmasını bekliyorlar. Masumca bakıyorlar etraflarına. Onların ne suçu var ki? Hayal kurarken bir bomba sesi geliyor, ürüyorlar, o renk renk hayalleri dönüşüyor kara hayallere. Mutlu olmak istiyorlar, gülmek istiyorlar, gülemiyorlar çünkü yürekleri kan ağlıyor. Onlara da yazık, onlar da insan, onlar da çocuk! Onlar gülemez mi? Onlar okula gitmek istiyor gidemiyorlar. Diğer çocuklar yakalamaca oynuyor, onlar da oynuyor ama mermilerden kaçıyorlar, canları pahasına koşuyorlar. Biz sevinçten ağlarken onlar acıdan kederden ağlıyorlar. Onlar çocukluklarını bile yaşayamadılar, okula gidemediler. Rahat edemedi kalpleri, uyuyamadılar korkudan. Onlar zalimlerin kurbanları! Akıllarında kara hayaller, her an ölebilir onlar. Yaşama hakkına ne oldu? O zalimler anlamaz bundan, çocukları öldüren o vicdansızlar! O çocuklar ne yapsın bunu düşündüler mi? Ağlıyor onlar gözyaşları biran olsun dinmiyor. Bir mermi sesi geliyor, gözleri kapanıyor, yere düşüyorlar. Üzülme küçük çocuk! Siz de kurtulacaksınız, kara hayaller değil rengârenk hayaller kuracaksınız. Ağlamayın siz de bir gün coşacaksınız.

Zeynep Cemre KARAVELİOĞLU 7/D

KALBİM

"Baba"!
Konuşmak istediğimde aklıma gelen tek kelime.
Öyle bir canımı acıtıyor ki...
Konuşamıyorum.
Sanki boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Aklıma anılarım geliyor. Senin bana baktığın, benim sana baktığım anılarım...
Ve bir kurşun sesi.
Sanki o kurşun seni değil de beni vurdu be baba.
Sen yere yıkıldığın an dünya da benim üstüme yıkıldı!
Seni öyle özleyiyor, sesini öyle arıyorum ki...
Biliyor musun? Artık uyumayı gerçekten seviyorum. Derdim ya "Biraz daha masal anlatır mısın?" diye, istemezdim ya gitmeni.
Kıyamazdın, aynı hikayeyi bir daha okurdun ya bana.
Şimdi...
Unutmak için uyuyorum.
Senin küçük kızın büyüyor...
Yüreğinde bir kurşun yarasıyla...

Hümeysra GENÇ 7/D

FİLİSTİNLİ ÇOCUK!

Taştan silahım var, kağıttan uçaklarım
Tanktan arabalarım, silahtan bebeklerim
Ben topla vurulmam, beni gülleyle vururlar. Saklambaç oynarsam, hemen yakalarlar.
Ben düşmeyi bilmem, ölmeyi bilirim,
Düşersem de öldüğüm için düşerim
Benim oyuncak askerlerim yok.
Kalin botlarım yok, tekmeleyince can yakan,
Yok benim dünyalıklarım
Benim üzerimde elbiselerim yok,
Benim üzerimde kefenim var!

Hümeysra GENÇ 7/D

KİMLİK KARTI

Kaydet!

Arabım

Kartımın numarası ellibin

Çocuklarımın sayısı sekiz

Dokuzuncusu da yolda

yaz sonunda burda!

Kızıyor musun?

Kaydet!

Arabım

Taş ocağında çalışıyorum emekçi
yoldaşlarımla

Çocuklarımın sayısı sekiz

Ekmeıklarını

taştan çıkarıyorum

giysilerini ve defterlerini!

Sadaka dilenecek değilim kapıda

Konağının girişi önünde

küçük düşürecek değilim kendimi!

Kızıyor musun?

Kaydet!

Arabım

Adım var yalnız, yoktur soyadım

Öfkeden köpürerek yaşayan

en sabırlı insanıyım bu diyarın

Zamanın doğuşundan

yılların başlamasından

selvilerden, zeytinlerden

otların yeşermesinden

daha eskiye uzanır köklerim!

Karasaban süren bir ailedendir

babam

soylu efendilerden değil

Ve dedem bir çiftçiydi

ne nesebi vardı ne de şeceresi!

Kitap okumaktan evvel

güneşin yükselişiydi bana

öğrettiği

Evim bir korucu kulübesi

dallardan ve kamışlardan

Rahatlatıyor mu seni bu

durumum?

Adım var yalnız, yoktur soyadım

Kaydet!

Arabım

Saç rengi: Kömürkarası

Gözler: Kahverengi

Ayırıcı niteliklerim:

Başımda kefiye üstünde bir siyah çember

Ayalarım adeta sert bir kaya

tırmalar kim dokunsa

Adresim:

Sokakları adsız

unutulmuş bir köydenim, silahsız

Taş ocağındadır, tarladadır tüm erkekleri

Kızıyor musun?

Kaydet!

Arabım

Sen yağmaladın bağlarını atalarımın

Benim ve tüm çocuklarımın

sürdüğü toprağı sen yağmaladın

Bana ve torunlarıma

hiç bir şey bırakmadın

şu kayalıklardan başka!

Söylendiğine göre hükümetiniz

bunları da alacakmış, öyle mi?

Madem öyle!

Kaydet!

Kaydet ilk sayfanın ta en başına

Nefret etmem insanlardan

Hiç kimseye saldırmam!

Ama aç kalınca

toprağıma gaspedeni çiğ çiğ yerim!

Kolla kendini, kork benim açlığımdan

Kork benim öfkemden!

Kolla kendini

Mahmud DERViŞ

KÜÇÜK PRENS

Ressam olmak isteyen bir çocuk vardır altı yaşındayken boa yılanı çizen. Ama herkes çizdiği bu yılanı bir şapkaya benzetirmiş. Bu çocuk büyümüş, pilot olmuş. Bir gün çölde uçarken uçağı bozulmuş. Uçağı tamir etmeye çalışıyormuş. Çok korkuyormuş çünkü yanında birkaç günlük suyu kalmış. Tamir etmeye çalışırken bozulan uçağını, uyuyup kalmış. "Bana bir koyun çizer misin?" Yazar uyandığında yanında küçük prensi görmüş.

-Sen kimsin, burada ne arıyorsun? Ailen nerede?

-Bana bir koyun çizer misin?

Ona bir sürü koyun çizmiş adam ama Küçük Prens hiçbirini beğenmemiş. Sonra bir kutu çizmiş.

-Bunun içinde koyunun var.

-Çok teşekkür ederim. Koyunlar çiçek yer mi?

-Evet yerler. İstersen onu bağlayabilirsin.

-Ya... Gerek yok, bizim oralar çok küçük de. Kimse çok uzaklara gidemez oralarda.

Adam, Küçük Prens'in başka gezegenlerden geldiğini öğrenmiş.

-Gezegenim çok küçük, iki tane yanardağım var. Birisi yanıyor.

Birisi sönmüş ama ben ikisini de temizliyorum çünkü ne olur ne olmaz. Bir çiçeğim vardı. Çok nazlıydı. Onları bırakıp kendime arkadaş bulmaya gittim. Bir gezegende kendini beğenmiş, birinde de paragöz bir yetişkinle tanıştım. Yetişkinler sadece kendini düşünüyor. Sonra da buraya geldim. Bir yıldızla tanıştım. Beni geldiğim yere geri gönderebileceğini söyledi.

-Anıların çok güzel ama uçağı tamir etmem gerek. Suyum çok azaldı. Ve bunlara ayıracak vaktim yok, demiş adam. Küçük Prens çok sinirlenmiş bu sözlerle ama adam haklıymış, suya ihtiyacı varmış. Bir kuyuya gitmişler, su içmişler. Küçük Prens orada kalmış. Adam gitmiş. Sonraki sabah Küçük Prens ve yılanı konuşurken görmüş. Adam, yılanın Küçük Prens'i sokup onu geldiği yere yollamasını istemiyormuş ama Küçük Prens bunu yapacaktı. Küçük Prens, bedeni olmadan ruhuyla gitmiş yıldızına.

Selda Ece ÖZDEMİR 7/C

ÖMER'İN ÇOCUKLUĞU

Bu kitapta yazar kendi hayatını anlatmış. Asıl adı Ömer olan Muallim Naci, çocukluğunu kaleme almış. Ömer bu kitapta hayatını konu alırken aile üyelerine de değinmiş. Özellikle babasından bahseden Ömer, babasını örnek alır ve çok severmiş. Babası pala bıyıklı, sert bakışlı ama çok iyi kalpli bir adammış. Ayrıca Ömer'i de çok severmiş. Ailenin reisi olan bu babadan habersiz ailede hiçbir iş yapılmazmış. Dayısı yurtdışından Türkiye'ye ticaret yaparmış Ömer'in. Ara sıra onlara da hediye gönderirmiş. Küçüklüğündeki hayvanlardan da bahseden Ömer, kedisi Fındık ve bahçelerindeki ördekleri de anlatmış hatta bir gün ördekler kaybolmuş. Her yeri aramışlar. Akşamüstü eve dönerken ördeklerin bir taşın altına sıkıştığını anlayıp onları çıkarmışlar. Bu taş aynı zamanda kafasının yarıldığı taşmış. Mahalledeki eski arkadaşlarını da eski okulunu da yazmış Ömer. Okulunda falaka da yemiş. Biraz da yaramazmış. Kısaca Muallim Naci yani Ömer, çocukluk hayatını güzel bir biçimde kaleme almış. Kitabı ben de beğendim. Başka çocukların da beğeneceğini düşünüyorum.

Ahmet DURAN 7/A

SİMYACI

Bir adam küçük bir hazine için onca yolu gidebilir miydi?

Bir adam para için, sahte bir mutluluk için onca zahmete katlanabilir miydi?

Evet, katlanabilirdi ama onun amacı para değildi. Sadece öyle gözüküyordu.

Onun istediği hazineden çok dünyayı anlamaktı. Dünyanın dilini anlamaktı.

Simyacı da bu değil miydi zaten. Doğayı ve dünyayı bilen insan. O başarmıştı bunu. O anlayabiliyordu artık dünyayı. Çok kolay olmamıştı ama kendi kararlarıyla ulaşmıştı amacına. Ve bu başarısının sonucunda amacının yanında hazineye de sahip olmuştu.

Beyza ATAY 8/B

PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI

Bir grup çocuk, ufak tefek savaş askerleri, arsaları ise vatanları... Canları pahasına koruyacakları arsaları... Bir sürü macera yaşadıkları, Macun Derneğinin kalbi arsaları... Vatanları için canlarını feda etmek isteyen bir sürü küçük ama cesur yürek... Kum torbaları onların silahları, arsa savaş alanlarıydı. Komutanları Boka savaşın kazanılmasının kendi elinde olduğunu biliyordu. Cesur ve adil bir şekilde savaşıyorlardı. Karşı taraf ise onlardan kat kat büyük, iri ve güçlüydü. Pal Sokağı çocuklarının ise kalpleri büyüktü. Ve küçük Nemecek. O ise aralarındaki tek er idi. Ve en cesurlarıydı. Vatani için gecenin kör ve soğuk saatlerinde tam iki kez göle, bir kez de havuza girmek zorunda kalmıştı. Ama olsun, arsa için değerdi. Ve savaş günü geldiğinde yoktu. Bu ona çok büyük bir acı veriyordu. Arkadaşları savaşırken o evde hasta olduğu için yatmak zorunda kalıyordu. Birden irkildi ayağa kalktı ve arsaya gitti. Karşısında düşmanın başı Feriats'ı gördü. Hiç düşünmeden üzerine atladı. O küçük elleri ile öyle bir yumruk atmıştı ki, düşmanını yere sermişti. Ve sonunda kendisi de yere serildi. Yorgundu hem de çok yorgundu. Zor nefes alıp veriyordu. Savaş tam anlamıyla kazanılmıştı artık. Ama küçük asker buna inanmakta zorluk çekiyordu. Arkadaşları ve annesi onu evine götürdü. Boka yanı başından ayrılmıyordu. Kara kaplı defteri düşünüyordu hala. Adının küçük harflerle yazılması... Her şeyden çok ona bu ağır gelmişti. Macun Derneğine geldiler. Kapıyı çaldılar ve içeriye girdiler, konuşmaya başladılar. Artık Nemecek'in adı büyük harflerle yazılıydı. Ama o bunu göremiyordu. Çünkü oracıkta son nefesini vermişti... Vatani için, arsası için canını vermişti. Görememişti kara kaplı defterdeki NEMECSEK yazısını. Ama olsun en azından canı arsasının, uğruna öldüğü arsanın artık onların olmayacağını da bilmiyordu. Ve bu belki de onun için hayatındaki en acı son olurdu.

Ceyda Yıldırım 7/D

AY TERAPİSİ

Kitapta Dr. Mavi karakterinin hastalarını ay ile tedavi ettiğinden bahseden hikâyeler yer alıyor. Birinci bölüm çok etkileyici... Çocuğunu kaybetmiş, daha doğrusu kısa süreliğine çocuğundan ayrılmış bir annenin hikâyesiyle yüreğimize dokunuyor yazar. Evet, bu bölümle "kaybetmek" kelimesini anladım. Aslında insanın sadece benden ibaret olmadığını bir kez daha hatırladım. Daha sonraki bölümlerde aldığım derslerle arkadaşlarıma daha çok bağlandım. Bu kitabın bana her anlamda güzel katkıları olduğunu düşünüyorum ve son olarak artık kendime Ay terapisini uyguluyorum. Üzüldüğümde, yalnız hissettiğimde derdimi ona gözlerimle anlatıyorum.

Kitaptan içimize işleyen cümleler:

"Gökteki Ay'a tebessüm ettim. Her zaman bakışırız onunla, sessizce birbirimize bakarız. Sanki ruhlarımız birbirine değer."

"İnsanlar bakmak zorundadır. Bakmadan yaşayamazlar. Baktıkları nesne gözbebeklerinin dünyasına sızar. Bu nesneye bakmakla, onunla ilişki kurmanın ilk adımını atarlar."

İrza Zeynep ŞEN 8/A

REİS BEY

Reis Bey, sert bir kanun adamıdır. Vicdanı olmayan kural adamı bir dava ile karşılaşır. Bir adam annesini öldürüp takılarını, mücevherlerini çaldığı iftirasına uğrar fakat çalmadığı ve öldürmediği yönünde tek bir kanıt yoktur. Eli mahkûm Reis Bey gibi sert bir adamın kararı ile idam edilir. İdam edildikten sonra gerçek katil suçunu itiraf eder ve olaylar burada başlar. Reis Bey, adeta bir taştan, pamuğa döner. Merhamete ağızların iğrenç sakızı diyen taş adam, şu anda merhamet edin, affı anlayın da kendinizden başka herkesi masum göreceksiniz bile demeye başlar ve bir kumarhaneye gidip oradakilere affetme duygusunu anlatmaya başlar. Bütün adamların çakı, silah, uyuşturucularını toplar. Artık bir cemiyet kuracaktır ki polis bir baskın yapar. Reis Bey'i ararken her şeyi ceplerinden toplayıp doğru karakola götürür. Reis Bey'in adı mimlenir. Hapse girer. Daha sonra kumarhane garsonu mahkemede her şeyi itiraf eder. Reis Bey de kurtulur. İnsanı düşündüren, duygulandıran sürükleyici bir kitap...

Zeynep ŞEN 8/A

PARLAYAN ŞEHİR

Arabanın tekeri
İstanbul'un şekeri
Samimiliği, sıcaklığı
Trafikten geçilmez boğazı

Bir saatlik yolun
Yaya en iyi yolu
Tren olmuş arabaları
Geçmenin kolay yolu

Namı değer şehir
Fatihin şehri
Konstantin'in surları
Ölüleri kanları gazileri

İnsanları iklimi
Yakmaz ısısı
Üşütmez derya serini
Mehtabın altında parlayan şehir

Miray Sü KIYAK 7/D

ŞİİRLERİN SÜSÜ ŞEHİRLERİN ÖZÜ

Seyreliyorum İstanbul'u... Üsküdar'ın kıyılarını, Beşiktaş'ın kalabalık caddelerini, Boğaz'ın eşsiz güzelliğini...

İstanbul' u anlatmak için kelimeler yetersizdir. Ancak Bebek sahilinde banka oturup içini ısıtan çayı yudumlamak gerekir. Vapurların; kalem, Marmara Denizi'nin; kağıt olduğu bir resim düşünün. Hangi ressam daha iyisini yapabilir? İstanbul bambaşkadır. Gururun adıdır. Her defasında üstad Necip Fazıl'ın güçlü kalemiyle seslenirim İstanbul' a:

Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar
Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar

İstanbul benim canım

Vatanım da vatanım

İstanbul... İstanbul...

Minarelerin gökyüzüne en güzel şekilde uzandığı şehir. Tarih kokan nazlı İstanbul.

Şiirlerin süsü, şehirlerin özü İstanbul.

İrza Zeyneb ŞEN 8/A

NERESİ BURASI

Sabahın ilk ışıklarında, güneşin camdan içeri girmesi ve odanın aydınlanmasıyla uyanırsın. Saat çok erken ama sırf o manzara yakalansın. Dışarı çıktığında içine bir hava dolar. Hem soğuk hem sıcak hem de ferah. Bir de bakmışsın deniz o muhteşem enginliğiyle karşıda. Hafif de iyot kokusuyla. Bir banka oturup izlersin. Saatlerce... Sonra karnın acıkır. Şehir sanki seni duymuş. Birden bir ses gelir "simitçiii, simitçii" hemen alırsın. Off nasıl güzel, çıtır çıtır. Banka oturursun, karşıda manzarayla ve de elinde simit ile sabah ne kadar da güzel. Bir de çay lazım sana. Yürürsün hani çıkar bir kafe karşına. Düşün düşün Cennette misin acaba? Çayını da içtikten sonra yine yürürsün o banka ama dolmuş sahil balıkçılarla. Sen de bugün gez bari. Ne yapacaksın burada? Atlarsın bir otobüse, ama akbil mi var yanında? Vatandaş ya bu şehri güzelleştiren. Basar sana akbilini edersin teşekkürünü geçersin bir koltuğa. Nereye gideceğini bilmeden. İnersin bir durakta. Rastlantıya bak karşıda bir kule. Yürü biraz git oraya. Nere bura diye düşünürken bakarsın şehir seni yine duymuş. Ne muhteşem bir yer. Tarihçesi karşıda. Yanında biri var ama okuyamıyor galiba. Neden acaba? Aaa çünkü bu eşsiz güzelliği görmeye gelen bir turist. Sen de bu şehrin vatandaşısın sonuçta. Okuyuver şu yabancıya. Hani canın ister ya vapurlar karşıda. Sefer vakti bir dakika sonraya. En azından cüzdan yanında. Koş yetiş vapura. Al biletini otur buruna. Eee bekle birazcık sabırlı ol azıcık. Biraz sonra hareket eder. Denizde yolculuk ne de güzel. Ne tuhaf denizde kulübe gibi bir yer. Öğrenirsin sonra acaba

nere ora? Geri döner vapur, biter eğlence burada. Aman dikkat et inerken düşme suya. Hangi şehir bura? Cennete mi geldim acaba? Hafif de trafik var burada. Otobüse binsen ama akbil mi var yanında? Vatandaşın akbilini harcama daha. Otostop çek bari bu son çare. Zaten durur biri. Trafik de var. Atla hemen sor ona "Yolculuk nereye?" söylesin sana "Tramvay Şehrine" git bari. Baya da uzunmuş ama buna değermiş, şehrin adını görünce geldi aklıma param vardı taksi tutsaydım bunca yola. Aman boş verin atla bir tramvaya ama şehir içi olanına. Gez gör oraları. Acıktında baya. İn şu durakta. Yürü biraz. Sahil de var burda hemde balık kokusuyla. Al bir balık ekmek otur yine banka. Martılara vermeyi de unutma ama. Sıra nere hiç sorma. Ezan okundu kesin için imanla doldu. Git bir camiye. Yine bin taksiye. Söyle, git bir camiye. Götürür seni bir camiye. İnersin off nasıl güzel bir camii. Hayran kalırsın vallahi. Galiba bu şehir dünyanın 8. harikası. Hatta dahası. Sen düşün düşün. Hem namazı kıldın hem de camiye gezdin dışarı çıktığında hava kararmaya başlamış. Acaba neredeydin? Nerede olduğunu bilmediğin bir yerden nasıl eve dönecektin. Ovv paran da çok az. Akla gelir birden akbil alayım bir yerden. İki binişlik para bir de akbil parasıyla. Binersin otobüse gidersin evine. Harika bir gün ve de harika bir şehir. Artık merak ettiniz nere bu muhteşemlik? Tamam, meraklanmayın söylüyorum. Bura muhteşemliğiyle, tarihçesiyle, deniziyle, sahiliyle, tarihi eserleriyle, trafiğiyle, adri ile, şanı ile aşıklar şehri, harikalar diyarı İSTANBUL...

Sude Tuana KAVCI 6/F

ŞEHİR ÜZERİNE SÖYLEŞİ

GENÇ ENDERUN PROJESİNİN KURUCULARINDAN SERTAÇ GÜNGÖR İLE YAPTIĞIMIZ RÖPORTAJ

Sizce eğitim nedir ve nasıl olmalıdır?

-Eğitim insanların yaratılış amacına uygun yaşamasını ve o bilince ulaşabilmesini sağlayan öğretim sürecinin temelidir. Bu sebeple uygulanan metodun kişinin fitratına uygun, hem maddi hem de manevi yönden geliştirecek olması gerekir. Eğitimde manevi gelişim eksik kaldığında günümüzde de sıkça karşılaştığımız üzere ruhsal, psikolojik problemler bireysel ve toplumsal olarak yaygınlaşacaktır. Bunun sonucunda da sağlıklı nesiller gelişmeyerek toplum kendi gelişimine ket vuracaktır.

Türkiye'deki eğitim sistemini nasıl buluyorsunuz, eksiklikler nelerdir?

-Belirttiğimiz gibi eğitim en başta insanın fitratına uygun olmalıdır. Yaratılıştan kazanılan yeteneklerin, keşfedilip geliştirilmesi gerekir. Bu konuda hassas olmayıp tek tip bir eğitim modeli uyguladığımızda, üretim sonucu standart bir ürün ile karşılaşırınız ve çağın ihtiyaçlarına cevap veremezsiniz. Ürün diyorum, çünkü insan bir eşya değil ki tümünü ayırt etmeksizin, aynı eğitimden geçiresiniz. Yani eksikliğin kaynağında, insanı tanımamak yatıyor.

Genç Enderun'un amacı nedir?

-Genç Enderun geleceğin fikir adamlarını yetiştirme projesidir. Fikir adamları düşünen, üreten, sorgulayan ve bunun sonucunda da toplumu ayakta tutan dinamiklerdir. Biz projemizde tam donanımlı yapı, tefekkür ve sanatı, bir arada icra edebilen insanlar yetiştirmeye çalışıyoruz. Mimar Sinan, tefekkür dünyasını, taş sanatına yansıtabildiği için bugün hâlâ yaşıyor. Bu sebeple okuyan, düşünen ve icra eden gençlere ihtiyacımız var.

Eskiden saraylarda verilen Enderun eğitimi ile bu proje eş tutulmalı mı? Eskiden verilen bu eğitim günümüze bire bir olarak taşınıyorsa, öğrencilere ağır mı yoksa az mı gelirdi?

-Genç Enderun adından da anlaşılacağı gibi Osmanlı'nın uyguladığı saray mektebi olan Enderun eğitim felsefesinden ilham alınarak geliştirilmiştir. Osmanlı nasıl devrin icaplarına göre Enderun'u uygulamışsa, biz de bugünün ihtiyaçlarına göre projeyi şekillendirdik. Enderun eğitimi zor ve ağır değildi. Eğitim düzeyine uygun fıtratta çocuklar seçildiği için başarı düzeyi çok yüksekti. Bizim de uyguladığımız mülakat sistemi öğrencinin fıtratına uygunluğunu tespit etmek içindir, yoksa müzikte yeteneği olmayan biri için müzik tabii ki zordur.

Eğitimde kitabın yeri nedir kitapsız olur mu?

-Allah-u Teala'nın kainatta kurduğu sistemde ilim tahsili, iki şey üzerine inşa edilmiştir: Kitap ve muallim. Bu ikisi olmadan ilim yolculuğunda neticeye varamayız. İnsan hem somut hem de soyut bir varlıktır. Soyut olan bilgiyi, somut olarak bir hocada görmedikçe işin hakikatine vâkıf olamaz. Bu yüzden, sevgili peygamberimize "Yürüyen Kur-an'dır" denmiştir.

İlmin kaynağı Avrupa olarak biliniyor. Bunun nedeni nedir ve nasıl düzeltebiliriz?

-İlmin kaynağı Avrupa değildir, biziz. Bu sebeple Yunus Emre "İlim kendini bilmektir" diyor. Biz bilgiyi dışarıda arıyoruz. Halbuki, insan zübde-i kainattır, yani kainatın küçültülmüş bir konsantresidir. Dünya tarihinde ilim ve bilimde çığır açan İslam mütefekkirlerinin kaynağı, kendi özlere dönüşleridir.

Gençlere üç cümle ile tavsiyede bulunsanız neler söylediniz?

- Yaşadıkları çağı iyi okumalılar.
- İstisareye önem vermeliler.
- İnandıkları değerlerden asla vazgeçmemeliler.

CAN PARÇASI

Hayatını bilir, tüm sırlarını,
İlk aşkını, son aşkını,
Tüm dertlerini, acılarını,
Dost değil, can parçası.

Mutluluk yaşandığı anında da,
Heyecandan uçtuğun zamanda da,
Çikolata krizinde olsan da,
Can dostun hep yanında.

Aslında uzun uzun anlatılmaz,
Dostlar birbirini hiç aldatmaz,
Derdini paylaştığın canına,
Küslük, darlık hiç manalı olmaz.

Kalbin, bi'tanen, kardeşin,
Dosttur senin canın, için,
En yakının, sol tarafın,
İşte dosttur hayatını açtiğin.

Esmâ Erva Filiz 7/B

DOST CAN DEMEKTİR

Dost demek her şey demektir,
Bazen aile, bazen eş, bazen kardeşir.
Onunla ağlayıp onunla gülmektir,
Dost can demektir.

Dostluk parayla alınıp satılmaz,
Anlatmaya çalışsan kelimelere sığmaz.
Kimse dostun gibi olamaz,
Dost can demektir.

Ona bütün sırlarını vermek,
Yeri geldiğinde bir lokma ekmeği bölmek,
Tüm acıları unutup beraber gülmek,
Dost can demektir.

Dost yaslandığımız duvardır,
Yalnız kaldığında koşup geliridir.
Senin için her şeyini verendir,
Dost can demektir.

Hale Serra HIZLI 8/D

DOST

Dost acı günü sevdirendir.
O beni tek bilendir.
Sevdiğini hissettirendir.
Tam bir kıymet bilendir.

O bana değer verendir.
Leyla'yı Mecnun gibi sevendir.
Mezara kadar gidendir.
Arkadaştan öte,
Kardeş gibi hissettirendir.

Ahmet ANAHAR 8/A

DOSTLUK NE DEMEKTİR

Dostluk yemek içmek değil,
Fedakarlık demektir.
Yerinde bir ekmeği bölmek,
En içten duygularla seçmektir.
Dostluk iyi günde eğlenmek değil,
Kötü günde birlik demektir.
Acıyı paylaşmak kederi silmek,
Dostluk can istese can vermektir.

Ebrar KOÇ 8/D

İSİMSİZ

Tek bir ruh, kaybolan eşini ararken diğer ruh ise yalnızlıkla dostluk kurmuş...
Belki bir tren istasyonunda, belki küçük bir kitapçada belki de bir sokakta yürürken çarpıştığın bir sima senin dostun olabilir. O ruh senin ruhunun diğer parçası, o beden senin diğer yarın olabilir.
Ama sakın unutma ki; dost sen gülerken gülen değil, sen ağlarken seni güldürebilendir.
Ama sen kafanı kaldırıp bakmazsan o simaya, özür dilemezsen ondan, nasıl tanışabileceksin dostunla? Nasıl kurtulabileceksin yalnızlığından? Hayatta cümleler kurmak kolay, peki sen hayatın sana verdiklerinden yoksunsan...

Berra ERSÜZ 8/A

SONSUZ BAĞ

İnsan, önem verdiklerinin değerini kaybedince anlar ancak...

Dostluk da böyledir işte...

Dostluk, insanın büyüttüğü bir ağaçtır. Her gün bakarsın bu ağaca, sevgiyle... Mütemediyen sularsın filizlensin diye... Beklersin, büyür bu sonsuz ağaç. Dalları aranızdaki bağlar gibidir, ne kadar uzarsa, o kadar kuvvetlenir... Bazen, bir yel eser, geçer, yapraklarını... Kurur gider. Bazen, çıplak kalır bağlar. Ama her kışın bir yazı da vardır. Beklersin, bu kuru ağaçlar bir gün meyve vermeye başlayacaktır. Sonunda içinizi ısıtan bir gülüş, güneşiniz olur ve çiçeklenirsiniz.

Bütün yaşadığınız olayların acı ya da tatlı meyvelerini alıverirsiniz işte...

Bu hayatta dost diyebileceğiniz kişiler sizin için çok önemlidir. Etrafınız yüzlerce arkadaşla dolu olsa bile, bu bir dost edemez.

Size, istediğiniz gibi "sonsuz bağ" meyvesini veremezler. Dostluk demek, hiçbir duygu da yaşayamayacağınız şeyleri yaşamak demektir. Dostluk demek, kalbinin diğer yarısını dostuna vermektir.

Zeynep ÇELİK 8/D

BENİM RENGİM

Ben sarı;
Rengimi seviyorum. Tabi bazı durumlar hariç . Mesela sarı bir uçak olmak güzel ama sarı bir terlik pek de güzel sayılmaz. Sarı bir bulut olmak harikadır, ya sarı bir tuvalet kağıdı?
Sararmış bir kalple dünyaya bakmak kötü olsa da, sonbaharda yerleri sapsarı yaprakların kaplaması güzeldir. Sarı insanı mutlu eder. Gerçi sarı rengini seven insanlar kararsız olurmuş ama bu benim suçum değil ki. Sarı doğanın, neşenin ve sevginin rengidir. Sarı gökyüzü, sarı bulutlar, sarı kar tanesi ... Yemyeşil bir çayırın içinde bir tanecik de olsa sarı çiçek insanın dikkatini çekmez mi?

Eda DURAN 8/D

SONBAHAR MI?

Sonbahar mı, insanın ruhunu dinlendiren? Yoksa sadece kısa bir sessizlik yeterli mi?
Hızlı mevsim değişimleri mi sonbaharın güzelliğini örten, yoksa sadece sararmış birkaç yaprak mı? Bilmem ki acaba sonbahar güzel mi? Çocukların neşesi, çukurların içindeki su birikintisi mi sonbahar güzelliği
Kimse o güzel manzarada, güneş varken yağmurun devreye girdiğini görmüyor, hiç kimse göremiyor...

Yaren Nisa SEVEN 7/E

SARI KANATLAR'A

Ah, ahl Yine başladı rüzgârlar, bulutlar döküyor içini. Evet bu sene de geldi sonbahar. Yine başladılar dostlarım dökülmeye birer birer. Bari bu sene beni yalnız bırakmayın. Ben sizi sararmış da severim. Kuru dallarımı boş bırakmayın. Soğuk fırtınalarda, gök gürlediğinde, beni savunmasız bırakmayın. Yanımdaki çam ağacının yaprakları yalnız bırakmıyor ama... Anlaşıldı ne kadar sızlansam da bırakıp gidiyorsunuz, görüşürüz sarı kanatlar...

SALIHA CAN 8/A

SONBAHAR

Sonbaharda dökülen o nadir pembe yapraklardan olmak isterdim. Bu yıl çok kısa sürdü. Her ne kadar bu dünyadan gitmek istemesem de bu yılda son bahar ayı geldi. Ve bu benim kısa hayatımın en güzel dönemi. Yavaş yavaş arkadaşlarımın yere doğru süzölmelerini özlüyorum. Çok güzel görünüyorlar bazen bir çocuk gelip buluyor onları çok seviniyorlar hemen bir defter çıkarıp özenle sayfaların arasına sıkıştırıyorlar. Bu tür arkadaşlarıma çok özeniyorum. Onlar gibi güzel olup bir çocuğun beni almasını ve ömür boyu saklamasını istiyorum. Evet sonunda beklediğim rüzgar geldi. Artık dalımdan kopuyorum. Ben de yavaşça yere düşüyorum. Bir saniye tam yere degecekken bir çocuğun minicik ellerinde buldum kendimi. Hiç benim kadar güzel bir yaprak bulmadığını söylüyor. Çok mutlu oluyordum. Bir kitap çıkardı beni anlatan bir kitaptı bu. Nazıkçe koydu beni bu kitap sayfalarının arasına. Evine götürdü. Her gün bu kitabı çıkartıp bir süre beni izledi. Bazen yanıma başka yapraklarda koyuyordu. Ama en çok bana iltifat ediyordu. Sanırım dünyadaki en şanslı yaprak bendim...

Ebrar KOÇ 8/D

HÜZNÜN BAHARI

Ağacın yapraklardan, kuşların yuvalarından ayrılışının simgesidir sonbahar... Ağaçtan ayrılacağı için ağlamaktan sapsarı kesilen yaprakların, üşüten bir rüzgârla yere düşüşünün hüznü, tüm canlıları sarar. Güneş eskisi kadar sıcak gülümsemez. Kalem de hüznüyle yazar yazıları. Bulutlar rahmeti andıran gözyaşlarıyla ıslatır yeryüzünü. Fakat bu sonbahar daha bir hüznü... Sararan yapraklar gibi şehitlerimiz bir bir düştü toprağa... Gözü yaşlı analar, çocuklar bıraktılar arkalarında. Kimisi daha bebeğini göremeden, hain ellerin tuttuğu silahlara kurban gitti. Kimileri ise barış için yürürken katledildi. Bir şehit evladının dudaklarından, yürek sızlatan şu cümleler dökülüyordu, "Babam nerede, onu gömecekler mi?"

Zalimler ise hiç durmuyor ve planlarına devam ediyorlar. Sonbaharın hüznüne hüznü katan acı haberlerle çınlıyor güzel Türkiye.

Fakat her "SON" un bir "İLK" i vardır elbet...

İrza Zeyneb ŞEN 8/A

MEHMED AKİF'E

Temirene ve kor kurşuna alışkindir göğsüm.
Asırları yakan yıldızların kıvılcımı düşer gönlüme.
Aydınlığa dokunur çocuk yanımlı, ihtiyar sızım.
Seneler evveli ve gelecek dedikleri,
Senedir, sendedir yıldız gözlüm..
Hilal kaşım..
Al yanaklım...

Kayıp bir hece midir şimdilerde Aşkın?
Satırlarda sılık mürekkebi
Yeniden yazabilir mi Aşkın?
Anıtlar bilmezlikten gelir.
İstiklalime göz dikmişler.
Bu sınır çoktan aşkını!!

Korkularımı korkutup da
Kıvılcım düşerimle, kainatı tutuşturdum.
Şafağına al çıldırın semanın.
Yeryüzünün sularını toplayın
Ve getirin bu yana!
Görün ne büyüktür yangınım.
Sönmemek, dinmemek nedir.
Ateş-i aşka düşmek.
Aşkın koruna dönmek nedir?
Görün!
Ezel ve ebed yıldızına yü ölmek.
Göklerin sahibine yönelip,
Parıldayan gözleri olmak fezanın..
Görün!

Bir gamzene bin parçadır kalbim!
Kurbanı olduğum hilal kaşlı, nazlı yarım.
Yiğitlerin tebeşşümünden bulur derman.
Bakma öyle kırılgan ve kızgın!
Şefkatine muhtaç aşıklarına
Kırpıklarını ok eyleme.
Eteğine tutunmuş canların
Ellerini boş eyleme.
Benim olanı dalgalandır istikbal diyarında.
İstiklal şarkılarıyla!

Ben prangaları tanımadım, tanımam.
Damarlarımda bulutları okşayan rüzgarın kokusu.
En doğudan en batıya,
Kanat çırpışımı hatırlasın
Ve unutmasın dağlar.
Geçtiğim yollara kurulsun tuzaklar,
Çekilsin sedler!
Durmam, dürlüm!
Büyüttüğüm,
Yaşanması bir arzudur
Zerrelereimde.
Seni bulup da kaybetmek,
Yazmaz lügatimde.

Ufuklar ötesinde,
Aşılmazların süvarileri pusudaysa,
Sol yanımdaki imanla,
Ölüm yok bana
Kılıç mı,
Kurşun mu,
Bomba mı dur diyecek?
Bu yürek hain mermilerin
Menzili olmayacak.
Taki ecdadın mirası hürriyet,
Bakılığını kanıtlar;
İşte o gün,
Can huzur sandalyıyla
Veda türküsü söyler
Kalanlara.

Arkadaş!
Gel hele..
Alnında yazan,
Alına kurban bir yaşam.
Esas olan serden,
Candan geçip de yare yaşamak,
Yarı taşımak hücrelerinde.
Yaralarına merhem bilmek okları.
Bir değil;
Bin ömürlük nefesin sonuncusunu da
Sevgiliye sunabilmek.
Gel hele..
Ten kafesini siper edip,
Aç kapıları.
Kanatlandığın dem;
Kurtulduğun ve kurtardığının resmidir.
Kalbinin atışlarında Hakk ritmi..
Meydanda sen varsın!
Ayağının değdiği toprak
Sarsılır heybetinden.
Umudun küllerinde yine yanarsın.
Geceler bilmeye,
Güneş doğmaya yeminli.
Sonu olmayan bir batışa kadar
Doğacak semanın kandili.

Yürü de duyusun ölümsüzler adımlarını.
Onlar ki,
Emanetin sahibi,
Onurun timsali.
Gururun köklerinde,
Damla damla düşen,
Değdiği zemine
Uç harf imzasını atan,
Öyle rengini veren.
Yürü..
Kayıp değil hazine.
Gördüğün her taşın altında
Sayısız, paha biçilmez mücevher.
Uçurumun kenarında beklediğin
Hızır'ı hatırla.
Şehadet şerbetlerinin değdiği
Dudakların. Tekbirlerinde
Geli çağırısını işitiş de yetişen,
Asırlar ötesinin alaca atıltarını.
Yine hatırla!
Sevgilinin olmadığı bir dünyada yaşamak
Aşığa haramsa,
Sancak düşmeyecek!
Canlar dökülse de toprağın kucagina;
Sancak düşmeyecek!

Bir can var bende,
O da emanet.
Şimdi neredeyseniz çıkın da görün,
Emanetimi taşıdığım toprağıma
Neymiş göz dikmek?
Gökte salınan nazlı yarime
El uzatmak,
Kimin ne haddineymiş?
Papatyasından çıkarına
Köklerinde şehit türküsü duyulur.
Arzdan arşa yankısı vurur
İstiklalin.
Bebekler vatan, bayrak, millet, din için ağırlık kez.
Süleymaniye'lerde avuçlar bayrak olur,
Fezayla buluşur.
Etme Cüda; EY HUDA!!!

Dinleyin Davudi sesli müezzini!
Haber veriyor Bilal yüreğiyle!
Sütçü İmam haydi diyor!
Minareler vurulmadan,
Dua ol;
Mabed ol!
Bir ol;
Kıyamet ol namahremel!

Benim ol.
Canım ol,
Cananım ol ki,
Ebediyen şükür secdelerine kapanayım.
Yokluğumdan varlığa uzanayım!
Dirilirken vücudum,
Kainat kadar yüreğimle uyanayım!
Alnımdan öpen kurşuna
Ana busesi derim,
Şehadete götürürsel
Ölmeyenlerin diyarında
Yine hazır beklerim.
Bir GEL nidası beklerim.
Toprağıma düşen ilk al damlada
Gök yüzünün ordusunu bekleyin derim.
Şehitler ordusu Hazır olda!

Nazlı YAR!
Kıskanır seni en güçlü dağalar.
Bir endamını görebilen
İki cihanda bahtiyar.
Senin için ölmek yok;
Ölümsüzlük var!
Sonsuza kadar göğümdesin,
Gönlümdesin.
Ben..
Türk Milleti!
Taşıyabilecek yalnız benim seni.
İstiklali.
Ben..
Türk Milleti!

Recep ATASOY
(TÜRKÇE ÖĞRETMENİ)

EZANLAR ŞAHİT

Tik... tak... tik... tak...
"Siper et gövdeni dursun bu hayâsızca akın"
Secdeye koyduğu o baş
Huzurlu koyuşu yastığına
"Allahü ekber"

Bu yol iki kapiya açılır
Ecdâdın gittiği
Bir kara toprağa bürünmek şerefyle
Bu anmak şühedâlarımızı
Her secdeye koyduğumuzda başımızı

Dilsizler konuşsun!
Şehitler dirilsin!
Dua için açılan her el
Nur saçsın kubbelere
Sinmesin üstüne ne mermi ne top
Ecdâdî anlatan hikâyeler
Son bulmasın sayfalar
Ey sen,
Kırletme toprakları
Akıtma kanları
"İncitme yazıktır atanı"
Denizin her damlası
Gözyaşı
Bayrağın her hikmeti
Kanımızın göstergesi

Uç şimdi güvercin
Gönder analara
Uç ki özlem bitsin

Şimdi her yer şehit
Her yer kan
Bayrağı şereflendiren
Her yer KIRMIZI

Mahşerden gelen sester
Ezanı stisleyen namazlar
"Dalgaları sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!"

Ecdadım, yüreğim, kanım
Şimdi senin yolunda yürüyor,
Mehmet Akif'in kaleminden yazıyorum.
Ezanlar şahit ki,
Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet
Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal!

Elif Serra AMAÇ 7/E

HAKKI ÖDENMEZ ANLAR

Ecdadın kalbinde yanan
Ateş...
Kanlardan oluşan göl...
Şehidimin yüzündeki tebessüm

Bombalar, ateş, kılıç ve başkası
Canım, ah canım vatanımız
Kollarında taşımış, kefensiz asker
Yaşayan ölü ne büyüksün

Kurşunlar çarpmış
Melekler kollamış
Tekbirlerle yardım
Bir kase hoşaf ile yaşam

Kan izi ile yürüten asker
Borcu ödenmez can
Dört bir yanı kuşanmış kafir ordusu
Dört nala ateş saçmış dehşet ile geliyor

Bilmiyorlar ki hepsi birer fani
Fani ki öbür tarafta görecektir anı
Geçemeyecek düşecek kafir ateşe
Ölüp ölüp dirilecek yanacak, o canı

Oysa askerim ölmez
O emek o çaba
Karşılıksız kalmaz
Cennetin kapıları ardına kadar açık

Bilmem ki kaç ordu
Takat kalmadı artık
Ay ve yıldızın şanı ile
Arş ileri dönmez geri

Miray Su KIYAK 7/D

SARI KANATLAR'A

Selâm olsun sana ecdâdım, selam olsun sana canını fedâ etmiş yüce şehidim...

Nasıl başlayacağımı, ne anlatacağımı bilmiyorum. Bilsem de söyleyemiyorum. Sizler canı pahasına cepheye koşmuş, şehit olmuşken, size öylesine kuru bir teşekkür etmeyi, şehit nesli olan bizlere yakıştıramıyorum. Şu kâğıda yazdığım her hecede şükrediyor, sizlere bizzat teşekkür etme fırsatı bulacağım günü bekliyorum...

Her adımında bastığım bu toprak şimdi parayla alınıyor. Hiç kimse bu toprağın asil sahiplerini tanımıyor. Ne uğruna kazandıklarını bilmiyor. Sizler bu toprağı paranızla değil canınızla almışken, karşılığında aldığınız yalnızca bir bayraktı. Şimdi bir mezarınız yok, kara toprak sarıyor bedenlerinizi, al bayrak olsun kefeniniz... Günlerce silah taşımış, toprakta kararmış ellerinizden öpmek, size olan minnettarlığımı anlatmak isterdim. Al bayrağın dalgalandığı tepeleri, henüz okula yeni başlamasına rağmen İstiklâl Marşı' nı öğrenen çocukları gösterir, vatanımızın hala ayakta olduğunu ve kalben bizimle oldukları sürece yıkılmayacağımızı söylerdim.

Belki zamanımız aynı değil ama vatanımız aynı.

Bayrağımız, dilimiz, dinimiz aynı... Her karışına vurduğumuz toprak, baktığımız gökyüzü, emelimiz aynı...

Sonsuz görünen arşın bile bir sonu varken, sizin ruhlarınız her zaman ezelî ve ebedî kalacak. Bu millet, gerekse düşecek, gerekse kalkacak... Ama her ne olursa olsun diri kalmak için savaşıyor ve sizlerin sayesinde ulaştığımız şu zamandan sonra da bu millet aynı marşı okuyacak, semâda ay yıldızlı bayrağımız dalgalanacak...

Bu vatanın tarihi, bir kalenin yıkılmasını engelleyen surlar gibi devleti ayakta tutacak. Bu vatan sonsuza dek sizlerin, bizlerin, hepimizin vatani olacak...

Çünkü siz şehitlerin ruhu, ebediyen bizlerle, bu ülkeyle yaşayacak...

Hakkınızı, canınızı, kanınızı, hayatınızı, vatanınızı, helâl edin... Bu milletin sizler gibi ataları var olduğu sürece ne toprağımız çiğnenir ne de bu vatan düşmana teslim edilir...

SALIHA CAN 8/A

SENİN HAYÂLLERİN

Nefes al, nefes ver. Normal bir hayat... Nefes almak, nefes vermek. Sahildeki kumları görüyorum. Dalgalar yavaş yavaş kumlanmış ayaklarımı temizliyor. Hayâllere dalmak istiyorum. Unutup unutu(lu)p gitmek gerekiyor, denizin mavi dalgalarında. Unutmak kolay bir şey olmamalı. Düşündüklerimizi düşündüğümüze göre değerli bir şey düşünmüşüz. Unutmamız gerekenleri bile unutmuşuz. Asıl şimdi unutulmalıyız. Nedenler var hatırlamamız için. Nefes almayı unutmuyoruz. Neden, çünkü ihtiyacımız var, hayatta kalabilmek için. Nefes al ve yine nefes ver. Biraz rahatlamam lazım. Boş bir hayata bakıyorum. Kendimi düzeltmek için neler yapmalıyım, bilmiyorum. Dalgalar hâlâ ayaklarıma çarpıyor. Daraldım. Hayatımı gözden geçirmeliyim. Tekrar nefes al, nefes ver. Güneşin sıcaklığı içimi ısıtıyor.

Ah dedem senin de hayâllerin vardı. Bir oyuncak araban olsaydı. Bak, bende hemen oyuncak diyorum. Sen okumak isterdin. Benim elimdekiler senin hayâllerin. Şu dünya fâni, biliyorum. Seninle konuşmak istiyorum. Bildiklerini bilmek, hissettiklerini hissedebilmek istiyorum. Ama çok uzun zamandır düşünmüyorum. O savaş nasıldı dede? Korkunç mu, sinirli mi? Şimdiki dünya ile korkunç ve acı verici. Sana gel dendi, gittin. Naz yapmadın, korkmadın. Vatan sağ olsun dedin. Çok derin düşünmemek lazım belki. Ama ben korkardım. Amacım senin ile beni kıyaslamak değil. Elbet farkımız vardır. Dedem, nefes al ver. Hayallerin vardır. Senin tek istediğin değer verilmesi... Senin hayâllerin hâlâ kitaplar okumak.

Zeynep İnci KILIÇASLAN 8/A

YIL 1915

Yıl 1915... Vatanın her tarafında gözünü kan bürümüş vicdan ve ahlak yoksunu tek dişi kalmış canavarlar, Anadolu toprağına pençelerini uzatmış. Fatih'in, Selim'in, Süleyman'ın ve nice şâni yüce yiğitlerin kaniyla, canıyla kazandığı bu vatan toprakları; şimdi düşmanın kem gözlerinin odağı olmuştu. Sizlerde bizim yaşlarımızda hayatınızın baharındaydınız. Bizim şanlı geçmişimiz; vatanın evlatları, geleceğiydiniz. Ama yüzünüzü solduran, yüreğinizi daraltan bir savaş vatanınızı kasıp kavuruyordu. İngiliz ordularındaki paralı askerler arkalarına bakmadan kaçıyorlarken; sizler, kalbinizden her zerrenize yayılan îmân ve vatan sevgisiyle 15' inde askere gidiyor, büyük gözükmek için parmak uçlarınızda yükseliyordunuz. Çünkü biz Türk'üz! Bizdeki ve sizdeki vatan aşkı buram buram vatanın her yanına dağılıyor ve düşman geri püskürtülüyordu.

Yüce Allah (C.C.) kendisine inanan ve güvenen

milletini İstiklâl Savaşı' nda yalnız bırakmaz, yardımını esirgemezdi. Düşmanlar bile şaşıyordu bu hâle, süngünün ucunda cennet varmış gibi akın akın düşmana saldırıyor, şehâdet şerbetini içmek için adeta yarışa giriyordu.

Bir asır sonra... Yıl 2015...

Düşünüyorum da acaba küçük heveslere takılmayıp, kanınızla kutsayıp, düşmana çiğnetmediğiniz toprağın hakkını verebiliyor muyuz?

Biliyorum; biz yediklerimizi israf edip marka takıntıları yaşarken; sizin yediğiniz kuru ekmeğin, üzüm hoşafının tadını anlayamayız.

Ama düşünebilir ve bu toprakların hakkını vermek için çabalayabiliriz.

Ne güzel ifâde etmiş vatan şairi;

Bir hilâl için batan güneşler, şimdi bu martın soğuşunda kalbimizi ve ruhumuzu ısıtıyor.

Bilge Zişan TAHTAKALE 8/C

MUTLULUĞUN RESMİ

Mutluluk herkes için göreceli bir kavramdır. Kimisi için koca bir tabak yemekdir mutluluk, kimisi içinse sıcak bir kahve eşliğinde okunan güzel bir kitap. Ama maalesef bu günlerde mutluluk yanlış yerlerde aranır oldu. İnsanlar verdiği örnekler gibi küçük şeylerde değil de; güzel, pahalı bir arabada veya son model bir telefonda olduğunu düşünüyor mutluluğun. Hâlbuki mutluluk bunlarda değil, olmamalı da zaten. Eğer insanlar mutluluğu hep böyle şeylerde ararsa etrafta kaç tane mutlu insan kalır? Hiç düşündünüz mü? Fark ettiniz mi bilmem ama sokakta yürürken bile yüzünden okunuyor insanların mutsuzluğu. Belki az bir fiyat farkıyla alamadığı havuzlu villayı veya az bir para için çalıştığı kötü işini düşünürken... Ama tekrar söylüyorum mutluluk bu değil, parayla satın alınmaz, alınmamalı. Peki ne yapmalıyız mutlu olmak için? Benden size bir tavsiye: Kulaklarımıza kulaklığı takıp bir fincan kahveyle birkaç sayfa kitap okuyun. Ve mutluluğun ne kadar küçük şeylerle sağlanabileceğini bir düşünün.

Tuna TEPRET 8/A

MUTLULUK YANIMIZDADIR

Mutlu olamamamızın sebebi, mutluluğu yükseklerde aramamızdır belki de. Hep daha fazlasını isteme... Hâlbuki etrafımıza bir baksak, nelere sahip olmadığımıza değil de nelere sahip olduğumuzu anlasak. Belki mutluluk yanımızdadır. Bazen bir balonda, bazen çikolatada, bazen bir fotoğraf karesinde, yağmurun sesinde, kek yapmakta, sıcak bir sohbette, narın bir kanatta, bazen bir şarkı sözünde, belki de ufak bir tebessümde... Mutluluk yanımızda...

Saliha CAN 8/A

KANÂAT-KÂR

Mutsuzluğun temeli, beklentinin fazla olmasıdır. Beklentileri çok fazla olan insanların mutlu olabilmeleri, çok zordur. Beklentilerin fazla oluşu, nefsimizin tepemize kadar çıktığının bir göstergesidir. Şımarık bir çocuk gibi her şeyi isteyen, olmayınca da ağlayıp içimizi kemiren nefsimiz, mutlu olabilmemizi engeller.

Nefsini dize getirmeyi bilen, o şımarık çocuğu eğitip frenleyebilen kişiler ise daima mutlu olurlar. Bu kimselerin genel adı kanaatkârdır. Aza kanâat edip çoğu Allah' tan isteyen ve ne olursa olsun şükretmeyi bilen insanlar; hem bu dünyada hem de ahirette mutlu olurlar.

Kanaatkârlığa en güzel örneği şu şekilde verebiliriz:

"Bir çocuk güzel bir akülü arabanın içinde oyun oynarken diğeri kartondan yapılmış bir kutuyu kendine araba edinmiştir, akülü arabanın içindeki şımarık çocuk, kutunun içindeki çocuğun mutluluğunu kıskanmakta ve ağlamaktadır. Kutudaki çocuk ise hâlimden gayet memnun bir şekilde etrafa gülücükler saçmaktadır."

Anlatmak istediğim şey, aza kanâat etmeyen ne çoğu ne de mutluluğu bulabilir.

İrza Zeyneb ŞEN 8/A

GÖZÜ YAŞLI BAYRAM

Yağmuruyla gelir Kurban Bayramı. Büyüklerimizin de dediği gibi Kurban Bayramı'nın gözü yaşlı... Kurban Bayramı bambaşkadır. En mâneviyât dolu bayramlarımızdandır. Yüce Rabbimiz için kurban ettiğimiz danalar, koyunlar gelir önce... Daha sonra büyük bir hevesle aldığımız bayramlıklarımız ve bayramın olmazsa olmazlarından baklavalara, çikolatalara, şekerlemelere. Bütün her şey hazır olduktan sonra gece yatmadan önce yatağımızda bir sağa bir sola kıvranıp sabah olmasını bekleriz. Ve sonunda bayram sabahı tüm coşkusuyla, şarkılarla, türkülerle gelir. Evimizin erkekleri sabah namazına giderken; hanımlarımız evde süs telâsı içerisinde. Namaz bitip erkekler eve geldikten sonra, büyüklerimizin evine kahvaltıya gideriz. Afiyetle yediğimiz yemeklerden sonra tatlıları dişlerimiz çürüyene kadar yeriz. Büyüklerimizin pamuk ellerini öperek harçlıklar toplarız. Yılın en güzel günlerinden olan Kurban Bayramı' mız neşeyle, ibadetlerle geçer.

İrza Zeyneb ŞEN 8/A

MUTLULUK

Dışarı çıktım bir baktım
Ne güzel bir güneş vardı
Yanımda duran karabaşa baktım
İçimde garip bir mutluluk vardı

Bir caddeye çıkayım dedim
Her yerde insan vardı
Kızılaya kan vereyim dedim
İçimde garip bir mutluluk vardı

Sonra döndüm eve geldim
Her yeri bir sessizlik aldı
Yorulduğum yatayım dedim
İçimde garip bir mutluluk vardı

Çağatay GÜÇLÜ 6/D

Olan Olmuştur, Olacak Olan da Olmuştur!

Ahmed Amiş EFENDİ

YENİ BİR DÜNYA OLSA

*Büyük bir kamyonumuz olsa,
İçinde kırmızı oyuncaklar...
Birkaç sevinli kedi (hayvancık) ile
Bütün dünyayı dolaşsak...*

*Yeni bir dünya olsa,
İçinde tek barış olsa,
Herkes birbirini sevse,
Savaş ortadan kalksa...*

*Küçük bir topum olsa,
İçinde penceresi olsa,
İçine binip denizleri gezersem,
Yeni balıklarla tanışsam (arkadaş olsam)...*

*Uçan bir evim olsa,
Dağın tepesine konsam,
Susayınca (sıkılınca) dere kıyısında
Oturup balık tutsam (balıklarla oynasam)...*

Onur KOTAN 8/D

BEN OLSAM

Ben bir uçak olmak isterdim; farklı dil, din, millet ve ırkları gören, dünyaya farklı bir açıdan bakan...
Bir kalem olmak isterdim; bilinmeyen yazarların yazılarına şahit olan...
Bir kağıt olmak isterdim; bütün o güzel yazıların yazıldığı ya da bir defter...
bütün yazıları bir araya getirebilecek özel bir defter...
Hatta bir uçurtma olmak isterdim çocukların hayallerini süsleyen...

Efe Yağız ÖZER 8/B

OLSA DA OLSA

Deniz limonata olsa, yutunca güzel olsa...
Annem her gün aynı öğüdü verip durmasa...
Bütün hayvanlar benim olsa...
Bir gün olsun kahvaltıda "Zeytin de ye" sözü eksik kalsa...
Telefonu elime aldığımda "Ah bu yeni nesil çocukları ne olacak?" diyen biri olmasa...
Her şey güzel olsa...

Eda DURAN 8/D

ÖĞRENCİ OLMAK

Kesin duymuşsunuzdur büyüklerinizden, Keşke ben de senin gibi öğrenci olsam, cümlesini... Ne zaman bir yetişkinden bu cümleyi duysam, onların zamanında öğrencilikte ne vardı diye düşünürüm. Çünkü ben büyüyüp de yetişkin olduğumda, bu cümleyi çocuklarıma söylemeyeceğimden eminim. Eskiği bilmem ama bugün öğrenciler bir 'ego tatmin aracı' olarak kullanılıyor.

Aileler misafirliklerde, çocuklarının okul başarılarıyla hava atmak için işkence derecesinde sıkıyorlar. Sırf bir kadın gününde, "Benim oğlum da okulu birincilikle bitirdi çok akıllı maşallah." Diyebilmek için bizleri sıkıyorlar. Komşunun çocuğuyla kıyaslayıp, şevkimizi iyiden iyiye kırıyorlar.

Günümüzde öğrenciliğin itici bir hâle gelmesinin nedeni sadece ailelerimiz değil, okullar da bunun önemli sebeplerinden. Bizi sınavlara hazırlarken sıkı bir politika izleyerek, iyi yaptıklarını düşünüyorlar. Ancak bu sıkı program bizi okuldan soğutuyor, sınav motivasyonumuzu düşürüyor ve tabii ki bu da bizim, öğrenciliği ve okulu düşman bellememize neden oluyor. Uzun tâfin kısası, öğrencilik kötü bir şey değildir, öğrenciliği kötü hâle getiren şey, çevreden gelen kötü etkidir ve bu etki acilen iyi bir hâle dönüşmelidir.

Tuna TEPRET 8/A

HAYATIN ÖĞRENCİSİ

Kendimi kalem kutunun içine sıkışmış olarak gördüm rüyamda... Silgiye sarılmışım korkumdan, belki de geçmişi silmekten korkuyorum. Yaptığım, yapamadığım ve yapabileceklerim, her şey... Çünkü insan hatalarının paylaşılmasından, dedikodu malzemesi olmaktan korkar.

Rezil olacağını düşünür, çok normal. Biz de aynı hissi defalarca yaşarız. Bahçede koşarken ayakkabı bağcığımıza bakarak koşarız. Aman düşmeyeyim de arkamdan konuşmasınlar, diye... Bu yüzden 1, 2 ve 3. sınıf çocuklarından başka kimse koşmaz. Çünkü onlar çocuklar, 'yakalamacalık' oynarlar ve çok mutlu olurlar.

Bizler ise hayatın kısıtladığı kadar öğreniriz. Aslında başarı ne kadar artarsa, özgüvenle ve 'ben bir iş becerdim' edasıyla hava atarız. Seçeneklerimiz artar ve iyi hissederiz. Hâlbuki nefes almak bile bir başarıdır. O, burnumuzdan gelen hava ile yaşarız. Kan dolaşımı sağlanır, oksijen vücudumuzun dört bir yanını sarar. Bir yanını dolaşır. Yürümek, gözlerimizi açıp kapatmak, tırnaklarımızın uzaması hepsi birer iş. Yani biz hayata sıfırdan başlamayız. İnsan sıfatında ve masum olarak doğarız. Aslında doğmak bile apayrı bir başarı. Görevlerimiz bizi, biz yapmaz. Bizi 'hayatın öğrencisi' yapar...

Zeynep İnci KILIÇASLAN 8/A

ÇARESİZ

Gerçekti... Hem de çok... Korkularımı bile beynimden silip süpürebilecek bir acıydı. Büyümek hissi insanın sorumluluğunu arttırıyor ve yaşamasını zorlaştırıyordu. Gençlik gelip geçiciydi aynı bulutlar gibi, her gün ayrı bir parmak izi gökyüzünde... Geldi, gitti. Yoldu, bitti. Sevdaydı, bitti. Ateşti, söndü. Hayattı, öldü. Her şey sonluydu. Ortak özellik buydu. Her şeyin bir sonu vardı. 'Son' insanı korkutuyordu ve korktuğumuzu kabullenmiyorduk. Bunu dışarıya yansıtmak için türlü türlü korkular oluşturuyorduk. Aslında hepsinin kaynağı ölümdü. Ölümünden korkuyorduk, bu yüzden yeni korkular ürettiyorduk. Çaresizdik ve biraz yalancı. Gerçeklerden korkuyorduk, yüksekten, kediden, böcekten değil; gerçekten, çaresizlikten korkuyorduk. Bu bizi biraz olsun rahatlatacak gerçek neredeydi...? Bulutta mı, yerde mi, suda mı, toprakta mı, yoksa içilecek şişe de mi? Yapraklar kadar gerçek olan bir şey var mıydı peki? Ağacından, balından kopacak kadar severdi geceyi. Bir başıboş rüzgârla koptu gitti. Ağaç yalnızdı. Onu koruyan yaprak gidivermişti, terk etmişti onu, toprak aldı onu sindirdi, içine çekti. Şimdi ağaç yaprağa bağlıydı. Bütün korkularıyla. Bu sebeptir ki korku bitmesin, gitmesin dememizdir. Sonlanmasın isteğidir ama bu gerçek, elbet bir gün gerçekleşecektir.

Zeynep İnci KILIÇASLAN 8/A

BEN BİR

Ben bir ayak kabı;
Yürümeyi sağlayan eşya,
Ben olmazsam insanların ayaklarına,
Her şey olabilir bu dünyada.

Ben bir suyum;
İnsanları yaşatan,
Temiz olmalarını sağlayan,
Kıyafetleri yıkayan.

Ben bir kalemim;
Şiirlerin oluşu,
Hikayelerin yazılışı,
Bazen saç a toka,
Resimlerin ana kaynağı.

Ben bir kitabım;
Ünlü yazarların elinden geçmiş,
Bilgi kaynağı,
Eğriyi doğruyu anlatan.

Ben bir silgiyim;
Yanlışları silen,
Sayfayı temizleyen.

Ben bir saatim;
Tık tak sesi çıkaran,
Zamanı ölçen,
Derlerde hesaplanan,
Saate göre buluşturan,
Kollarımda dakikayı saniyeyi ayarlayan.

Ben bir ağacım;
Nefesleri sağlayan,
Üstüne çıkıp,
Manzara seyrettiren,
Bir sürü hayvanın yuvası.

Ben bir tavşanım;
Zıp zıp gezen,
Oradan oraya zıplayan,
Yumuşacık tüyleri olan.

Ben bir öğretmenim;
Büyük sevaplar işleyen,
Tahtaya yazılar yazan,
Öğrencilere öğreten.

Ben bir öğrenciyim;
Derlerden sıkılmış,
Her gün çantasını sonuna kadar dolduran,
Her teneffüs kantin sırasına giren.

Ben bir gözüm;
Görmeyi sağlayan,
Güzellikleri fark ettiren.

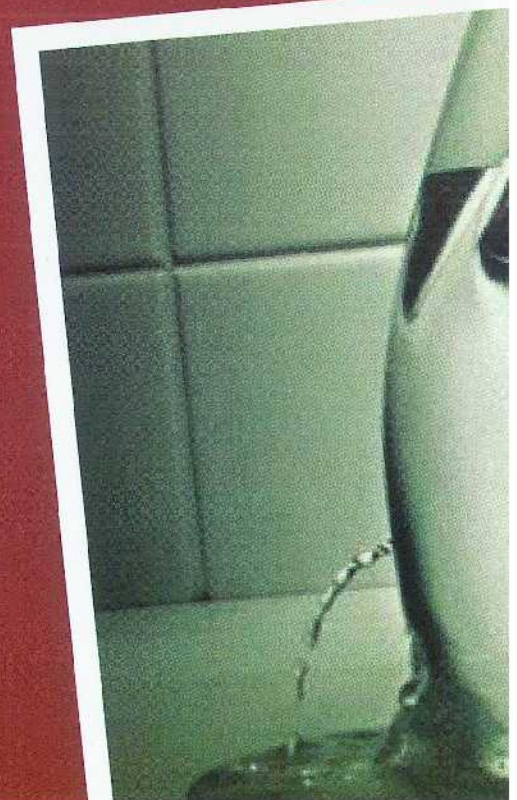
Ben bir bahayım;
Başına buyruk olan,
Bağırıp çağıran.

Ben bir evim;
İnsanların sığındığı yer,
Sıcak tutan,
Eşyaların konulacağı bir yer.

Ben bir sevgiyim;
İnsanları birbirine bağlayan.

Çünkü ben bir yazarım;
Bütün bunları yazan...

Elif Serra AMAÇ 7/E

DERİN KUYU

Sosyal medya... Şimdilerde herkesin içinde bulunduğu bir kuyu... Ve bu kuyunun içinden çıkamayan çok fazla insan var. Kimileri kuyunun iyi yönlerinden faydalanıp su içiyor. Kimileri ise kurumuş, ölmek üzere. Kuyunun karanlık bölümünde ne gündüz olduğunu görebilirsiniz ne de gece. Öyle bir hale getirir ki kuyu sizi doğruyu yanlış ayırt edebilen iradenizi, kullanmaya bile tenezzül edemezsiniz.

Eğer sosyal medya kavramı sizin için çeşitli zarar verici oyunlar, sabahtan akşama kadar yapılan boş mesajlaşmalar ise siz kuyunun içinde kaybolup kuruyanlardansınız. Fakat bu teknolojiyi, bir yerden duyup da bilemediğiniz şeyleri araştırmak veya dünyadaki haberleri yakından takip edebilmek, bir görüşü öne sürüp kamuoyu oluşturmak gibi işler için kullanıyorsanız siz bu kuyudan su içenlerdensiniz.

Kuyunun karanlık bölümünden kurtulup su içmek isteyenler, boş kalmamalı; her zaman kendilerine bilgisayarda oyun oynamak, mesajlaşmak, televizyonda zararlı diziler, filmler izlemek haricinde yapacak işler, meşgaleler bulmalıdırlar. Örneğin; resim yapabilir, kitap, gazete okuyabilir, bilemedikleri kavramları, ünlü bilim adamlarını, eski uygarlıkları araştırabilirler. Böylelikle hem bu "Karanlık" kuyudan kurtulur hem de yeteneklerini, ilgi alanlarını keşfetmiş olurlar.

Elif Cemre KURHAN 8/A

BEN BİR KARAKTER OLSAM

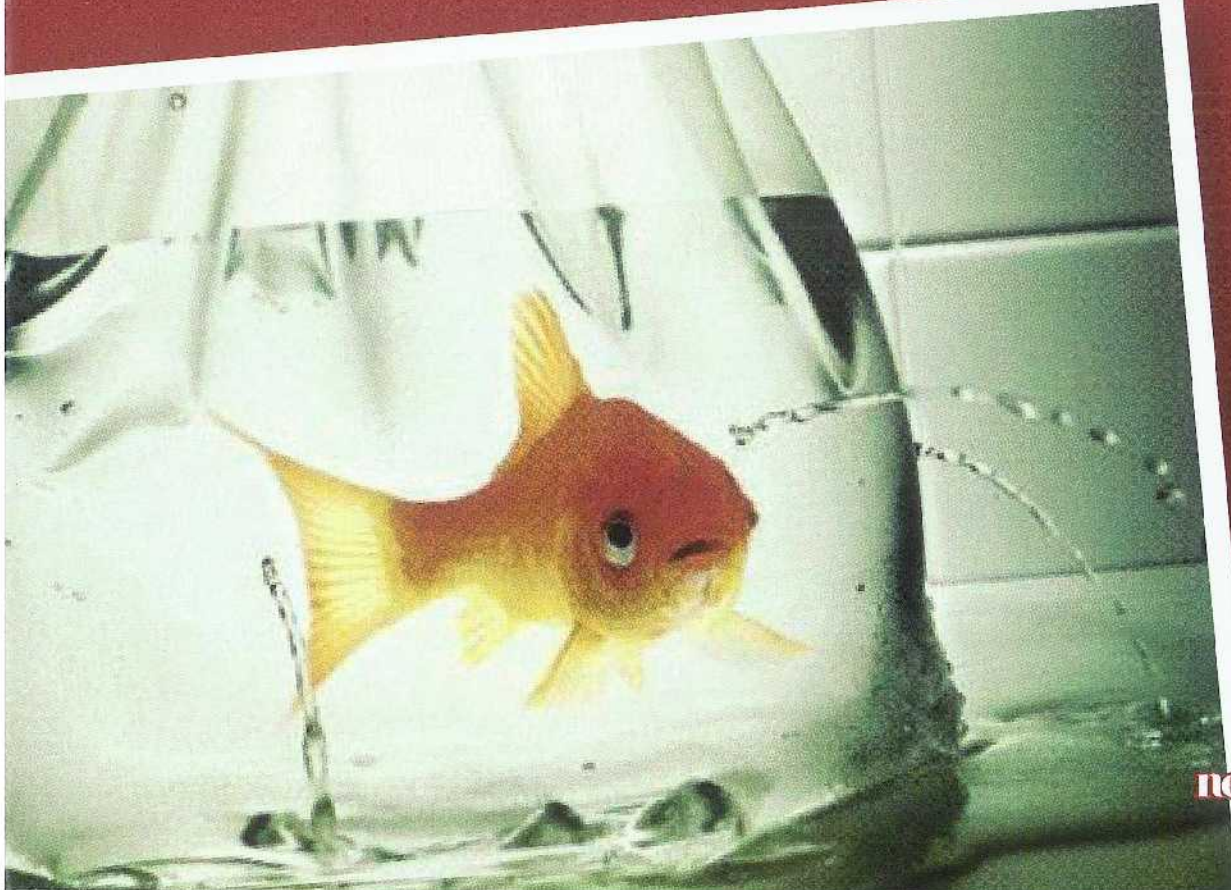
İnsanlar bakmak ile görmek arasındaki farkı bilmiyorlar. Bu yüzden ben de bu farkı bilen sayılı insanlardan biri olan Sherlock Holmes olmak isterdim.

Holmes, çözdüğü her vakada insanları bir kat daha şaşırtmayı başaran bir gözlemcidir. Bunu üstün zekası, gözlemcilik yeteneği ve hayal gücü ile yapmayı başarıyor. Çözdüğü her vaka beni her seferinde şaşırtıyor. Vakaları çözerken her zaman mantık kullanmıyor. İnsanlara saçma gelen fikirleri hiç olmayacak sonuçlara ulaştırıyor. Bu ona olan hayranlığımı bir kat daha arttırıyor.

Garip davranışları, anlam veremediğim hareketleri, okuyucuyu meraklandıran konuşmaları ona olan ilgimi çoğaltıyor. Sherlock Holmes'ın vakayı çözüp, bütün detaylarını paylaştığı bölümün son sayfaları onun üstün gözlemcilik yeteneğinin en güzel örneğidir.

İnsanların övgüsünü toplamaktansa, ismini fazla duyurmayarak tüm övgüyü polislere vermeyi tercih ediyor. Kısacası Sherlock Holmes gerçekten çok ilginç bir insan. İşte bu yüzden o olmak isterdim.

Socide Nur TOP 7/B

SATIR ÇİZGİLERİ

Satır çizgileri kimi zaman insanların önemsemediği, kimi zaman da yazıların kurtarıcısı olarak düşündüğü bizlerin denklemleri arasında kalmış bir bilinmeyendir.

Sadece iki çizgiden oluştuğunu düşünenler yanılıyorlar. Onlar bazen yorgun, ıssız, göz pınarlarına hasret dolmuş şairlerin aşklarını anlattıkları şiirlere, kimi zaman küçük bir çocuğun aile resmine, bazen tembel bir ressamın karalamalarına, bazen de yalnız ve düşünceli melankolik yazarların yazdıklarına şahitlik, sırdaşlık ederler.

Onlar ne kadar boş görünseler de, o kadar dolu o kadar anlamlıdır ki özlemini kağıtlara döken anaların askerdeki oğullarına yazdığı mektuba, gurbette kalan özlem şiirleri yazan şairlere, her şeye ve her yere bir duygu katarlar. Onlar her yerde ve her şeyde saklıdır. Etrafınız onlarla dolu... Hatta elinize, avucunuzun içine bir bakın onlar oradalar...

Zeynep ÇELİK 8/D

GELECEĞİN YILDIZLARI

Okur, yazar, anlar
Bir nesil başarı
Geleceğin yıldızları

Parlar en gökte yıldız
Mühendis, avukat, doktor olacak
Geleceğin yıldızları

Allah bilen, edep bilen
Kur-an bilen, saygı bilen
Geleceğin yıldızları

Edep yoksa yıldız olmaz
Başarının değeri kalmaz
Edepsiz başarı gördün mü?
Geleceğin yıldızları

Geleceğin yıldızları
Geleceğin kaynağı
Gelişeceğiz biz sizinle
Geleceğin yıldızları

Miray Su KIYAK 7/D

SESSİZLİK İÇİNDE

Sessizlik, yastığım ve yorganım... Bugün yanıma gelip soğuk ellerini içime sokan biri yok. İlk defa sessizlik içinde uyandım. Mutluydum, yorganımı sıyırıp kalktım. Yavaş adımlarla lavaboya doğru yürüyüp elimi yüzümü yıkadım. Önce annemlerin sonra halamın odasına baktım, hepsi uyuyordu. Üstümü giyip dışarı çıktım. Sahil tenhaydı. Çanakkale'nin güzel denizi kollarını açmış beni çağırıyordu. Sessizlik... Ödevler, kahvaltı telaşı, hiçbir yoktu. Sadece su ve ben. Suyun üzerindeydim, su beni bir ana şefkâtiyle kucakladı... Kapattım gözlerimi. Martılar o cırtlak sesleriyle şarkılar söylüyordu bana. İnsan sesleri, çocuk sesleri yok. Denizin güzelliğini bozacak hiçbir şey yok. Üç şey var bu büyük sahilde: Su, martılar ve ben.

Tuna TEPRET 8/A

KARINCA

Küçük bedenim var,
Büyük marifetim var.
Ağırlığımdan büyük kırıntıyı
Taşıyabilme gücüm var.

İnsanlar bizi görmeden öldürürler,
İstemezler belki ama dikkatli değiller.
Nadiren kötüler var genelde hep iyiler.
Yemekteki ekmek kırıntılarını bize verirler.

Çocuklar eline alır beni,
Canımı acıttığından yok haberi.
Eline koyup götürür beni ileri geri,
Sonra bir bakmış ölmüşüm çoktan beri.

Beyza ŞAMUR 7/C

FİLOZOF

Kendime dair, bir filozof olarak düşünüyorum da, biraz özledim. Neyi mi? Her şeyi. Her şeyler zaten özlenmese değerli midir? Sorular sorulmasa cevaplar istenmeli midir? Unutmak kelimesi unutuluyor. Çünkü her şey kayboluyor, ve unutmanın değeri kalmıyor. Eskimesi, bir eşyanın özlenmesine sebep olur mu peki? Ne güzel günlerdi denir mi? Keşke yanımda olsa denir mi? Peki değişmek istenir mi? Aptallık bir lüktür, herkesin başarılı olmaya çalıştığı bir dünyada. Ama aptallık özlenmez. Sebebi bir işe yaramıyor olmasıdır.

Hayatı yorumlarla yaşayanlar da özler. Gelen ve giden özlenir. Yazılar özler okunmayı. Müzik notaları özler. Dünya düşünmeyi isteyen adamı özler. Kapılar açılmayı, gereken olanı özler. Özlemek duyguların fiilen gerçekleşmesi ise hepimiz özleriz. Hatta şahitler bile var özlemeye dair.

Zeynep İnci KILIÇASLAN 8/A

KEDİLER, PERDELER

Anıları özlerim ben mest olursa kulaklarım. Hatırlarsam geçmişimi anımsarım şarkıları. Özür dilemek ne haddime, olan olmuş bir kere. Kabul edemezsin lakin unutabilirsin düşünmedikçe. Şimdi özleyecek misin? Kedili sokaklarda bulutlarla bakışmayı. Sonra bir türkü tutturup konuşmayı. Ama hatırlayamazsın zaten manasını. Bilirim şekeri elinden alınmış çocuk gibiyim gözlerinde. Hayat kırmızı, umutlar kara, gelecek bembeyaz perdelerde...

Berra ERSÜZ 8/A

ÖZLEM BAZEN

Özlemek bir acıdır bazen insanın kalbinde... Boşluktur bazen, ıssız bir sokakta tek başına yürüdüğün anda küçük bir ses duyup beklemektir. Kimin gelip gelmeyeceğini merak etmektir. O boş kalbi onunla doldurma isteğidir. Bazen bir kokudur özlem, hep o kokuyu istersin, ona sarıldığındaki eşsiz kokuyu... Onun kokusunu... Özlem; yokluğunu hissettiğin anda yanarak akan bir yaştır. Boşlukta hissettiğinde seni tutacak kişiyi sabırla beklemektir. Gelmesini istemektir, özlemektir.

Ayşe İkbâl ÇELİK 8/A

ÖZEL
Neva
OKULLARI

ÖZEL NEVA OKULLARI
Telefon: 0264 300 10 01 - 0264 300 10 02 Faks: 0264 300 10 04
Bahçelievler Mh. 738. Sk. No:5 Serdivan / SAKARYA
www.ozelneva.k12.tr

ÖZEL NEVA
ALTINÇOCUK
ANAOKULU

ALTIN ÇOCUK ANAOKULU
Tel : 0264 276 92 03-04
Faks : 0264 276 92 05
E-mail : info@altincocuk.k12.tr
Bahçelievler Mh. 738. Nolu Sk.
No: 5/A Serdivan / SAKARYA
www.altincocuk.k12.tr

ÖZEL
KERİME HATUN
KIZ LİSESİ

ÖZEL KERİME HATUN KIZ LİSESİ
Tel : 0264 278 78 62
Tel : 0264 278 78 63
Kurtuluş Mahallesi
506 Sk. No: 12
Adapazarı / SAKARYA
www.kerimehatunlisesi.k12.tr

ÖZEL
MARİFET
ANADOLU

ÖZEL MARİFET ANADOLU
SAĞLIK MESLEK LİSESİ
Tel : 0264 276 27 70
Faks : 0264 276 22 53
Yeşiltepe Mh. 8007. Sk
No:3 Erenler / SAKARYA
www.ozelmarifetasmi.k12.tr